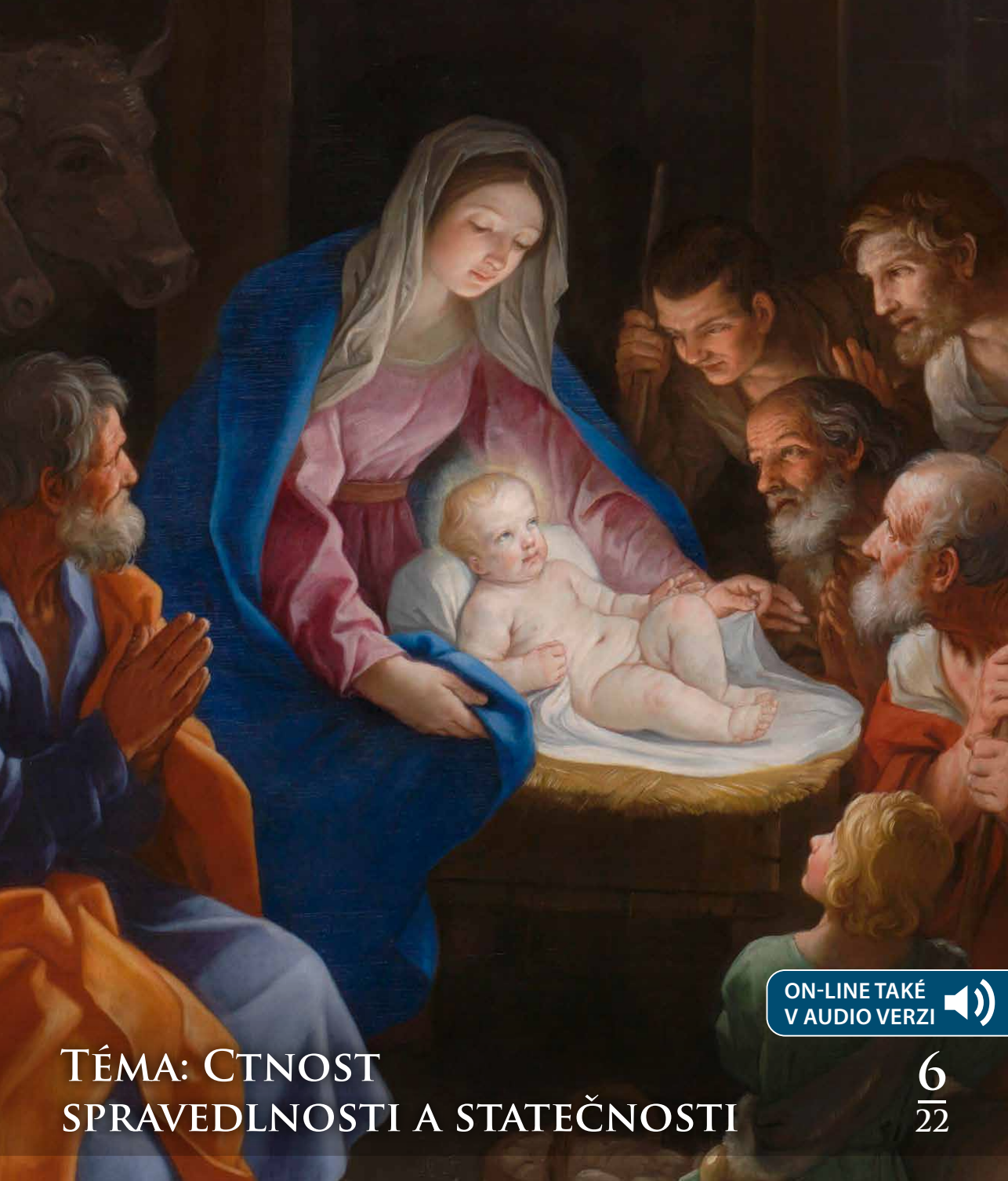

IMMACULATA

Již 30 let

č. 181

ON-LINE TAKÉ
V AUDIO VERZI

TÉMA: CTNOST
SPRAVEDLNOSTI A STATEČNOSTI

6
22

- 4 Spravedlivý v modlitbě
- 5 Letem M. I. světem
- 6 Ohlédnutí za rokem 2022
- 8 Milosrdná spravedlnost a spravedlivé milosrdenství
- 10 Spravedlnost a pokoj se políbí

- 12 Svědectví ze všech nejmýlnější
- 14 Buďme nástrojem pokoje
- 16 Zachraňují hladové děti
- 18 Lidé říkali, že jsem odvážná
- 20 Polský primas tisíciletí
- 24 Panna Maria Pomocná

- 26 Včera playboy, dnes Boží muž
- 28 Matka Boží v trní
- 31 Vánoce
- 32 Časopis Nepoškvrněnej v miliónovom náklade
- 34 Bůh dává sílu a statečnost svému lidu
- 36 Náměstkové Kristovi (41) – zakončení seriálu
- 38 Odvaha úplně změnit směr
- 39 Nespravedlivá Klárka
- 40 Poděkování a prosby
- 41 Zprávy

První strana obálky: Klanění pastýřů (detail), Guido Reni, r. 1640. National Gallery, London, Velká Británie.

IMMACULATA – NEPOSKVRNĚNÁ (dvouměsíčník) 6/2022, ročník XXXI.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202. ISSN 1210-5732.

Vydává: Konvent minoritů v Brně, Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.: 605 459 174 (Po–Pá: 9.00–12.00).
E-mail: immaculata@minorite.cz, web: immaculata.minorite.cz.

Příspěvky na rok 2022: Dobrovolné dary. Výrobní a poštovní náklady jsou 33 Kč/1 výtisk.

Bankovní spojení: Raiffeisenbank, č. ú.: **7498984001/5500**, bezhotovostní platby vždy opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku. Do zprávy pro příjemce uveďte „Dar na časopis“.

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat příspěvky na adresu:

Kláštor minoritov, Námestie sv. Františka 4, 841 04 Bratislava, č. ú.: **4060015034/3100**.

Tisk: Tiskárna Lelka, Dolní Bojanovice.

Redakce si vyhradzuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Ó Maria, beze hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Denní modlitba rytířů Neposkvrněné Panny Marie

**VÁŽENÍ ČTENÁŘI,
MILÍ RYTÍŘI NEPOSKVRNĚNÉ,**
v tomto posledním letošním čísle se dostáváme k závěru našeho seriálu o ctnostech. Na řadě teď jsou: Spravedlnost a statečnost.

O svatém Maxmiliánovi by se určitě dalo říci, že byl statečný. Když rozjížděl své evangelizační dílo Rytířstva Neposkvrněné i tiskový apoštolát, narážel na nepochopení svých spolubratří, ale nevzdával se. Když se později jeho dílo v Polsku ujalo, nezůstal stát na místě, ale s odvahou se vydal na misie do Japonska. Maxmilián projevoval statečnost, když chtěl pro Neposkvrněnou použít všechny možné slušné prostředky, aby se všichni lidé dozvěděli o Boží dobrotě a získali věčnou spásu. Nakonec projevilo mimořádnou statečnost, když v koncentračním táboře nabídl svůj život za spoluvězně a zároveň šel jako misionář do bunkru hladu a svou přítomností pomohl odsouzeným nešťastníkům důstojně a s nadějí umřít. Mohli bychom se ptát: „Proč to dělal?“ A nebudeme se plést, když odpovíme: Protože byl spravedlivý. Tato ctnost vede člověka dávat Bohu i bližnímu to, co jim patří. A tedy Maxmilián chtěl k Bohu přivádět lidi, chtěl je jakoby vrátit, dát Bohu. A naopak lidem chtěl dát přátelství s Bohem, aby nikdo nebyl nešťastný zde na zemi ani na věčnosti. Teď už jen zůstává otázka: Jak jsme na tom se spravedlností a statečností my sami?

br. Bohdan Heczko OFMConv
šéfredaktor Immaculaty

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ (M. I.)

je mariánské apoštolské hnutí, které založil v Římě 16. října 1917 svatý Maxmilián Maria Kolbe. Toto hnutí usiluje o šíření Ježíšova království skrze Neposkvrněnou. Rytíři a rytířky Neposkvrněné usilují skrze vlastní odevzdání se do rukou Matky Boží v první řadě o vlastní obrácení a pak obrácení ostatních hříšníků, zvláště těch, kteří odešli od víry, a těch, kteří ještě Ježíše Krista neznají.

PODMÍNKY ČLENSTVÍ V M. I.

1. Zcela se odevzdat Panně Marii Neposkvrněné jako nástroj do Jejích rukou. **2.** Nosit Zázračnou medailku. **3.** Zapsat se do knihy Rytířstva Neposkvrněné v sídle kanonicky ustanoveném. (Zápis se dělá prostřednictvím přihlášky vlastnoručně podepsané. Tu zasílejte na: Národní centrum M. I., Minoritská 1, 602 00 Brno, e-mail: info.mi@minorite.cz.)

Kdo se cítíte osloveni a chtěli byste vstoupit do M. I., požádejte o přihlášku na výše uvedených kontaktech.

SPRAVEDLIVÝ V MODLITBĚ

Modlíme se tak, jak žijeme,
a žijeme tak, jak milujeme (Jean Carbon).

text: o. Kryštof Skibiński OFMConv

Spravedlnost je mravní ctnost, která se zakládá na trvalé a pevné vůli dávat Bohu a bližnímu to, co mu patří.¹ Sv. Maxmilián bezmezně miloval a krásně žil proto, že se modlil; že nejdříve jako spravedlivý muž dával Bohu to, co mu patří.

ÚSTA SPRAVEDLIVÉHO (Ž 37,30)

Když sv. Maxmilián před prvními sliby prožíval obtíže týkající se řeholního stavu a uvědomil o tom otce magistra, br. Dionysius mu pomohl změnit náhled na boj za Neposkvrněnou hmotnými zbraněmi. Řekl mu, aby se jednou denně modlil Pod ochranu tvou. Světec sám potom často doporučoval modlitbu a používal ji jako duchovní zbraň v boji se zlem. Rád se modlil růženec, který vnímal jako modlitbu nejmilejší Matce Boží. Jednou řekl, že se už po několik let před začátkem práce s každým číslem časopisu „Rytíř Neposkvrněné“ a po její ukončení modlí část svatého růžence, aby takto odevzdal do vlastnictví Panny Marie všechny plody tohoto díla.

Ne ve vnějších aktivitách, ale v konání malých sebezáporů a v tiché modlitbě viděl tu nejdůležitější práci, které se měli řeholníci z kláštera zasvěceného Neposkvrněné věnovat.

VROUČÍ MODLITBA (JAK 5,16)

Když v roce 1922 sv. Maxmilián začínal s časopisem „Rytíř Neposkvrněné“, nutně potřeboval 500 marek, aby uhradil tisk. Na cestě do tiskařství procházel kostelem, a tam na oltáři Neposkvrněné objevil obálku s nápisem „Pro Neposkvrněnou“. Uvnitř

našel částku, za kterou se tak věle modlil. Světec to vnímal jako projev přízně Neposkvrněné, která vyslyšela jeho modlitbu.

Když se 28. května roku 1941 rozjížděl vlak s vězni směřující do koncentračního tábora v Auschwitz, o. Maxmilián začal zpívat mariánskou píseň. Modlitba, ke které se připojili ostatní vězni, vlila do srdce těchto nepspravedlivě pronásledovaných lidí naději, že právě jim patří Boží království.

Když se po apelu, během kterého světec nabídl svůj život za spoluvězně, za těmi, kdo byli vybráni na smrt, zavřely dveře bunkru hladu, modlitba spravedlivého proměnila celou hrůzu jejich situace v očekávání příchodu Krista a Jeho Matky. Ne nadávky, ale růženec, ne zlořečení, ale mariánské písně mohli slyšet ostatní vězni, kterým se zdálo, že je někdo silou své modlitby přenesl do místa přebývání s Bohem, odpouštějící a všezahrnující Láskou.

HOSPODIN MÁ SÍLA (Ž 118,14)

Někdo může namítnout: „V čem se projevila síla modlitby, když sv. Maxmiliána nezachránila před strašnou smrtí?“ V tom, že celý jeho život i smrt úplně připodobnila Kristu, spravedlivému Hospodinovu Služebníku.

Zygmunt Gorson vydává o světcích svědectví: „Věděl, že jsem Žid, ale to mu nepřekáželo. Jeho srdce nedělalo rozdíly mezi lidmi (...). On miloval všechny, dával lásku a jenom lásku. Například rozdával tak velkou část svých porcí, že jsem to vnímal jako zázrak, že jsem to vnímal jako zázrak, že zůstává na živu. Být takový jako otec Kolbe v tomto čase a na tomto místě, to přesahuje všechno, co slova mohou vyjádřit.“

Tak jako prosba Božího Syna, který umíral v modlitbě, došla odpověď v „dnes“ zmrtevýchvstání,² tak i modlitba sv. Maxmiliána byla Bohem vyslyšená. „Od prosebníka se totiž žádá, aby se smířil se situací a přijal ji jako projev Božího plánu spásy. Toho plánu, který nás sice vždycky nezabaví zla tím způsobem, o nějž prosíme, a který nás někdy nechá projít i velkým utrpením, ale který nakonec vždycky ústí v dobro větší, než jsme si byli schopni představit.“³

Neposkvrněná, nauč nás po tvém vzoru přijímat Boží plán. Nauč nás žít, trpět, pracovat i umírat tak, abychom se stali obětí spalované žárem činné lásky k Bohu, v němž je naše spravedlnost, naše síla a statečnost. ■

1 Srov. KKC, čl. 1807.

2 Srov. BATUT, Jean-Pierre. *Modlit se k Otci skrze Syna v Duchu*. In: *Communio*, Mezinárodní katolická revue, 1/2015, s. 41.

3 Srov. NOVOTNÝ, Vojtěch. *(Ne)vyslyšená modlitba*. In: *Communio*, Mezinárodní katolická revue, 2/2015, s. 82.

LETEM M. I. SVĚTEM

čili rytíři v akci

text: **Jitka Navrátilová**
| koordinátorka M. I.

NOVÉNA PŘED SLAVNOSTÍ NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE (29. 11. – 7. 12. 2022, obr. 1–3)

Je již tradicí, že novénou před slavností Neposkrvněného Početí Panny Marie připravujeme svá srdce a mysl na velké tajemství, ve kterém Bůh zjevuje své lidství a božství a uskutečňuje svůj plán spásy s lidstvem prostřednictvím Panny Marie. Tuto novénu slaví Národní centrum M. I. vždy spolu s bratry minority v kostele sv. Janů v Brně. Budeme rádi, když se do slavení této novény zapojíte také Vy ve svých farnostech nebo společenstvích.

30 LET VYDÁVÁNÍ ČASOPISU IMMACULATA (obr. 5)

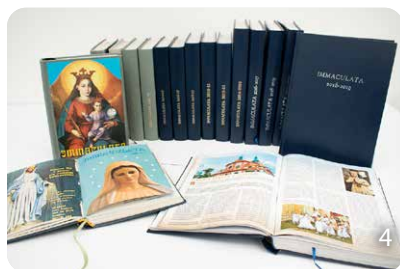
Rok 2022 se nesl ve znamení připomínky třicátého výročí vydávání našeho časopisu Immaculata. Zvláště pak v květnu jsme měli děkovnou mši svatou za tuto velkou milost. Protože bychom rádi, abyste i Vy, čtenáři a členové Rytířstva, měli nějakou vzpomínku na tuto událost, připravili jsme pro Vás upomínkový předmět, jehož nákupem podpoříte vydávání časopisu do příštího roku. Jedná se o termo hrníček „30 let Immaculaty“. Tento hrníček je vyroben z kvalitního materiálu a slouží k uchování nápojů v teplotě, jakou potřebujete. V létě uchová chladivý nápoj a v zimě naopak udrží Váš nápoj horký. Nákupem tohoto termo hrníčku v hodnotě 350 Kč můžete podpořit zaslání časopisu Immaculata pro jednoho čtenáře, který si nemůže dovolit poslat žádný dar na vydávání časopisu.

KNIŽNĚ SVÁZANÁ IMMACULATA (obr. 4)

Naši čtenáři jsou zvyklí, že jim 5 až 6x do roka přichází časopis domů. Časem se však může stát, že po přečtení Vám časopis překáží a vy se ho časem zbavíte. Pro ty z Vás, kteří byste chtěli mít všechna čísla časopisu pohromadě v úhledné knižní podobě, jsme nechali jednotlivá čísla svázat. Každá kniha obsahuje 2 ročníky. Celkově tedy máme 15 knih, které v sobě obsahují 30 let vydávání časopisu Immaculata. Tyto svázané ročníky je možné koupit po jednotlivých knihách či jako celek. Cena za jedno vydání je 500 Kč. Pokud byste koupili celou sadu, pak se jedná o 7500 Kč. I toto je forma, jak můžete podpořit naše evangelizační úsilí.

NOVĚ PŘIJATÍ ČLENOVÉ DO RYTÍŘSTVA

Jsmo moc rádi, že v letošním roce vstoupilo do Rytířstva Neposkrvněného 119 nových členů. Přejeme každému z nich, aby skrze odevzdání se do rukou Matky Boží dokázali ve svém životě navázat co nejhlubší vztah s Pánem Ježíšem. ■

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkrvněná at' Vám odplatí Vaši štědrost.

OHLEDNUTÍ ZA ROKEM 2022

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvrněná at' Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvřená at' Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

Foto: Momy | Pixabay

MIOSRDNÁ SPRAVEDLNOST A SPRAVEDLIVÉ MIOSRDENSTVÍ

Pán Bůh není jako cibule.

text: **P. Petr Soukal**

Z naší vlastní zkušenosti víme, že je pro nás lidi těžké skloubit milosrdenství a spravedlnost. Jak poznamenává svatý Augustin, vždycky je zde riziko, že „milosrdný člověk by se nedržel spravedlnosti, a ten, kdo se drží spravedlnosti, by zapomněl na milosrdenství. Bůh je však všemohoucí: ani v milosrdenství neopomíjí soud, ani v soudu milosrdenství“.¹ A tak je jeho spravedlnost milosrdná a jeho milosrdenství spravedlivé.

BŮH JE DOKONALE JEDNODUCHÝ

Teologové o Pánu Bohu říkají, že je „dokonale jednoduchý“. Co to znamená? Především to, že Pán Bůh nic nemá, protože vším JE. Tak například Bůh není pouze dobrým, ale JE dobro samo, Bůh není pouze krásný, ale JE krása sama, Bůh pouze nemiluje, ale JE láskou a zdrojem veškeré lásky. Bůh je dokonale jednoduchý, protože jeho vlastnosti nejsou jedna vedle druhé, ale

vždy odrážejí jedině tajemství, kterým Bůh JE. Pán Bůh tedy není jako cibule, která má mnoho různých vrstev. Můžeme například říci, že Boží milosrdenství nemůže stát proti Boží spravedlnosti, protože – pokud je Bůh skutečně dokonale jednoduchý – pak musí být jeho spravedlnost totožná s jeho milosrdenstvím a jeho milosrdenství totožné s jeho spravedlností. První i druhé odráží něco z tajemství, kterým Bůh JE. Pán

Bůh JE každou ze svých vlastností. Není trochu spravedlivý a trochu milosrdný. On je milosrdenství i spravedlnost.

ÚSKALÍ NAŠÍ PŘEDSTAVIVOSTI

Když se ve Starém zákoně mluví o tom, že Bůh je svatý, má se na mysli zejména Boží transcendence, tedy jinakost – to, že Bůh je zcela jiný než stvořený svět. Druhá část knihy proroka Izaiáše často opakuje,

že Hospodin je „Svatý Izraelé“. Mluví-li se o Bohu jako o „Svatém“, nemá se na mysli morální svatost (ve smyslu „bezhrášnosti“), ale svatost bytí, to, že Bůh je jiný. Jak si ale člověk může představit svatého Boha? Jak mluvit správně například o Boží spravedlnosti, když se my sami ve světě setkáváme vždy pouze s větší či menší mírou této ctivosti?

SÁM BŮH SE NÁM DÁVÁ POZNAT

Na pomoc člověku přichází sám Bůh a dává se mu ze své lásky poznat. II. vatikánský koncil věnoval Božímu zjevení dogmatickou konstituci *Dei Verbum*, kde se říká: „Bůh se ve své dobrotě a moudrosti rozhodl zjevit sebe samého... Tímto zjevením oslovuje neviditelný Bůh ze své veliké lásky lidi jako přátele a stýká se s nimi, aby je pozval a přijal do svého společenství“ (č. 2). Vrcholem Božího sebe-zjevení a sebe-darování je Ježíš Kristus, „který je prostředníkem a zároveň i plností celého zjevení“ (tamtéž). Kdybychom chtěli celé Boží sebe-zjevení v Kristu shrnout do jedné jediné věty, mohli bychom vyslovit to, co nacházíme v Prvním listu apoštola Jana: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8).

BŮH JE LÁSKA

Právě Boží láska tedy musí být společným jmenovatelem všech Božích vlastností (které jak již víme, nejsou v Bohu „jedna vedle druhé“, ale vzájemně se prostupují, protože Bůh JE každou ze svých vlastností). Je tedy možné říci, například že Bůh někoho trestá? Ano, pokud rychle dodáme, že trestá z lásky. Je možné říci, že Bůh se hněvá? Ano, pokud hněv

chápeme jako vyjádření toho, že Pánu Bohu nejsme ukradení, ale že mu na nás záleží, protože nás miluje. Jeden z největších teologů křesťanského starověku, Origenes, k tomu říká: „Je zřejmé, že jeden a tentýž je spravedlivý a dobrý Bůh Zákona a evangelií a že prokazuje dobrodiní spravedlivě a trestá dobrotivě, neboť ani dobrota bez spravedlnosti, ani spravedlnost bez dobroty nejsou známkou důstojnosti božské přirozenosti.“²

BŮH JE „DOBŘÍ LÉKAŘ“

V životě můžeme často zakoušet všelijaké zkoušky a utrpení, kdy se nám může zdát, že není možné (anebo je přinejmenším velmi obtížné) zakoušet Boha jako toho, který je láska ve všem, co nám dává. Origenes rozebíral také tuto palčivou otázku a zdůrazňoval, že Bůh se k nám chová jako lékař, který chce pomoci nemocnému, i když ho to možná bude bolet... Například ve svém komentáři k Matoušovu evangeliu píše: „Myslím, že slova jako: ‚Já usmrtím, já odplatím‘ neoznačují méně dobroty než: ‚Já oživuji a já uzdravuji‘. Je-li někdy původcem utrpení, je třeba vědět, že lékař je také často původcem utrpení. A Bůh tím, že způsobuje utrpení, nám napomáhá k obnovení svatosti. A tak ty, které zasáhl, zasáhl veden svou dobrotou.“³ A jinde dodává: „Pak je tu mnoho dalších bolestí, které nám unikají a které zná jen ten, kdo je lékařem našich duší. Neboť stejně jako k vyléčení těla ze zla, které se na nás přenáší jídlem a pitím, je někdy nutné užít léku hořkého a bolestivého. Nebo jindy, pokud to druh nemoci vyžaduje, potřebujeme tvrdost

železa a ostrost řezu. A pokud závažnost nemoci přesáhla i tyto prostředky, nakonec oheň spálí zlo, které nás trápí. Oč více si musíme myslet, že Bůh, náš lékař, který chce odstranit neudhy našich duší způsobené různými hříchy a špatnostmi, používá takové trestající léky, a dokonce vystavuje ohnivým mukám ty, kdo ztratili zdraví své duše?“⁴ Origenes se snaží ukázat, že Bůh je skutečně dobrý a to i tam, kde mu (alespoň zatím) neumíme rozumět.

TEN, KTERÝ ZŮSTÁVÁ TAJEMSTVÍM

Bůh nám zjevuje sám sebe, ale přesto zůstává i ve svém sebedarování plně tím, kým skutečně JE, svatým Bohem, svrchovaným tajemstvím. Svätý Řehoř Naziánský mluví o našem poznání Boha takto: „Poté, co jsme Bohu upřeli každou nám známou konečnost, protože Bůh je nekonečný, zůstává v našem intelektu pouze to, že JE a nic jiného, a tak zůstáváme v jakýchsi rozpacích. Když mu nakonec upřeme i bytí, tak jak se nachází ve tvorech, pak intelekt zůstává v temnotě nevědění, a v tomto nevědění, pokud jde o možnosti nás poutníků, zůstáváme nejlépe spojeni s Bohem...“⁵ A protože jsme zde na zemi pouze poutníky, můžeme se těšit, že jednou – v cíli našeho putování – Boha poznáme mnohem lépe a budeme celou věčnou radostně žasnout nad krásou, spravedlností, milosrdenstvím i láskou, kterou náš Bůh JE. ■

1 AUGUSTIN. *Výklad žalmu 32*, 1, 11.

2 ORIGENES. *De Principis*, II, 5, 3.

3 ORIGENES. *Komentář k Matoušovu evangeliu*, XV, 11.

4 ORIGENES. *De Principis*, II, 10, 6.

5 NAZIÁNSKÝ, Řehoř. *Discorso*, 45, 3.

SPRAVEDLNOST A POKOJ SE POLÍBÍ

Od spravedlivého Boha k spravedlivému člověku

text: P. Jaroslav Brož

Biblická spravedlnost předpokládá lidskou ctnost dávat každému, co mu patří. Ale jejím vzorem a pramenem je sám Bůh – nejvyšší spravedlivý. On žádá, aby lidé, kteří jsou jeho obrazem, mu byli podobní, aby byli spravedliví.

Každý člověk, i když sám někdy přestupuje zásady správného chování, se rád dovolává spravedlnosti. Tuší totiž, že bez ní by se zhroutila jeho existence a celý svět, ve kterém žije. Proto staří myslitelé považovali spravedlnost za jednu ze čtyř základních – kardinálních – ctností.

CO JE SPRAVEDLNOST?

Co ale spravedlnost je? Obecná definice ji označuje jako pevnou a trvalou vůli dávat každému to, co mu náleží. Spravedlnost tedy předpokládá, že tu je řád života založený na harmonických proporcích ve věcech, hodnotách a lidských vztazích, který je třeba respektovat a uplatňovat. Jinak to můžeme vyjádřit také tak, že jsou dány určité normy, zákony, podle kterých se má každý člověk řídit. Výsledkem toho je, že ve společnosti bude vládnout pokoj, mír.

Protože na spravedlnosti spočívá něco tak velikého, jako je dobrý život celé lidské společnosti, pak ji nelze uplatňovat jenom někdy. Je k ní třeba pevné a trvalé vůle. Také nestačí, aby o ní člověk věděl v rozumu a uchovával si ji jako důležitou informaci. Je třeba ustavičných úkonů vůle, které spravedlnost prakticky prosazují v každodenním životě.

Jestliže spravedlivé je dávat každému, co mu patří, pak nestačí přistupovat ke každému člověku pouze rovnostářsky. Pravá spravedlnost předpokládá, že společnost se skládá z lidí různých postavení, stavů a vztahů. Něčím jiným jsem povinen svým rodičům, dětem nebo sourozencům, něčím jiným svým zákazníkům v obchodě, něčím jiným zase člověku v nouzi, kterého potkám na ulici. Určité spravedlivé závazky ovšem máme ke všem osobám stejně, protože jsou lidmi jako my: například uznávat jejich základní důstojnost, právo na osobní svobodu, na ochranu jejich zdraví a podobně.

BIBLICKÁ SPRAVEDLNOST ZAČÍNÁ U BOHA

Je-li spravedlnost uznávána už těmi, kteří nepoznali Boha, je tím víc důležitá u těch, kdo žijí z víry ve Stvořitele a Otce všech. Ve Starém zákoně je spravedlnost jedním z nejčastějších slov vůbec. Spravedlivý je Bůh, a proto má být spravedlivý také člověk, jeho obraz. V Izraeli je zbožný věřící často označován jako „spravedlivý“ (hebrejsky caddík).

Spravedlivý je tedy především Bůh sám. Co to znamená? Zjednodušeně lze říct, že Bůh

stanovuje určité normy jednání, které sám dodržuje. Takový přístup odpovídá jeho povaze, že je bytost, která je stálá, neměnná. Proto se můžeme my, lidé, o Boha spolehlivě opřít. Víme, že i když ke každému člověku přistupuje jedinečně, přesto se chová vždy tak, jak to o něm čteme v Písmu svatém. Je prostě věrný svému zákonu, svému slovu.

Boží spravedlnost se projevuje především v jedné základní věci: že je sám plně dobrý, a tudíž chce, aby všichni byli dobří. Proto se dobra zastává, prosazuje ho a odměňuje. A naopak se zlem nemá nikdy nic společného. Bible pro tento nekonečný odstup Boha od zla používá výraz „hněv“. Ten se podle sv. Pavla projevuje při „každé bezbožnosti a nespravedlnosti lidí“ (Řím 1,18). Je třeba poznamenat – jak učí sv. Tomáš Akvinský, že Bůh se nehněvá tak, že by dal průchod nějaké prudké emoci, která za chvíli přejde. On je stále dobrý. Kdo zakouší Boží spravedlnost jako hněv, je hřešící člověk, který stejně jako Adam po pádu do hříchu se Boha začal bát a skrývat se před ním. Ale pro toho, kdo svůj hřích uzná a hledá odpuštění, nachází u Boha milosrdnou a vlídnou tvář.

Heslo na transparentu: „Bez spravedlnosti není mír“

SPRAVEDLNOST A MILOSRDENSTVÍ

Milosrdenství je součástí Boží spravedlnosti. Dokonce lze tvrdit, že je její nejvýraznější podobou. Současný papež často říká, že „Bůh se nikdy neunaví odpouštět nám“. Jsme to spíš my, kdo propadáme únavě, když se máme opakovat po svých selháních obracet k „trůnu milosti“ (Žid 4,16). V tomto smyslu krásně říká žalmista, že „milosrdenství a věrnost se potkají, políbí se spravedlnost a pokoj“ (Žl 85,11). Následující verš tohoto žalmu pak zjevuje něco obdivuhodného: „Věrnost vypučí ze země, spravedlnost shlédne z nebe“ (Žl 85,12). Zde je patrné, že skutečné spravedlnosti nelze dosáhnout lidskými prostředky. Člověk ji může přijmout jen jako dar od Boha. Ale vyžaduje se, aby její příchod byl připraven věrným očekáváním Božího daru, touhou po něm.

K obdivuhodnému setkání spravedlnosti a milosrdenství,

o kterém mluví žalm, pak došlo v Ježíšově osobě. On jako člověk „vypučel ze země“ a současně v něm shlíží Otcova spravedlnost z nebe. Proto jen v něm lze pochopit toto vzájemné propojení spravedlivé strohosti a velkodušného milosrdenství.

PRO SPRAVEDLNOST JE TŘEBA PRACOVAT

Ježíš nás učí ve svých blahoslovenstvích: „Blahoslovení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“ (Mt 5,6). Mít hlad a žízeň je v Bibli obraz hluboké, bytostné lidské touhy, kterou nelze nikdy umlčet. Člověku je spravedlnost vtištěna Stvořitelem do jeho přirozenosti. A nyní se tato hluboká touha setkává s Ježíšem a jeho kázáním o Božím království. Samo nebeské království je založeno na spravedlnosti, k níž nás Ježíš v Horském kázání vybízí: „Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost“ (Mt 6,33). Hlad a žízeň po Boží spravedlnosti tedy není

pouhý vnitřní cit nebo postoj. Vyžaduje aktivní úsilí. „Hledání“ Božího království předpokládá usilovnou vůli, do které vkládáme dokonce víc než do zajišťování základních potřeb pozemského života. Tak se stáváme vsutku Božími spolupracovníky na tomto světě.

SPRAVEDLNOST A POKOJ

Svatý Jakub ve svém listě upozorňuje na to, že s úsilím o spravedlnost je spojena otevřenost pro pravou moudrost a touha po pokoji. Moudrost se má projevat „ušlechtilým chováním“, a ne „hořkou nevraživostí a sobeckostí“ v srdci (Jak 3,13-14). Jedině „moudrost shora je čistá, pokojná, shovívavá, poddavná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká“ (Jak 3,17). S touto moudrostí Boží lidé „usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost“ (Jak 3,18). Ale také naopak: plodem spravedlnosti je pokoj. ■

Foto: Umučení deset bratří | wikipedia.org

SVĚDECTVÍ ZE VŠECH NEJVÝMLUVNĚJŠÍ

Pár slov o mučednictví

text: **P. Petr Soukal**

Katechismus ctnost statečnosti popisuje v článku 1808 takto: „Při obtížích zabezpečuje pevnost a vytrvalost v úsilí o dobro. Posiluje rozhodnutí odporovat pokušení a překonávat překážky mravního života. Ctnost statečnosti dává schopnost přemáhat strach, a to i strach ze smrti, a čelit zkouškám a pronásledování. Dává odvahu k tomu, aby se člověk zřekl svého života a obětoval jej při obraně spravedlivé věci.“

JAKÝ JE KRISTUS, TAKOVÁ JE CÍRKEV

Kristova Církev nevstoupila do dějin světa jako triumfující společnost mávající vítězným praporem. O církvi spíše platí, že vstoupila do dějin jako Ježíš: stejně nenápadně a rovněž skrze působení stejného Ducha Svatého... Pán Ježíš se

narodil skrytě kdesi ve stáji na periferii tehdejšího světa a také církev byla po Ježíšově nanebevstoupení skrytá za zavřenými dveřmi; Ježíš skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a církev modlící se s Pannou Marií se projevila ve světě rovněž skrze Ducha Svatého, který sestoupil na

apoštoly a dodal jim odvahu ke hlásání evangelia. Církev tedy v mnohém následuje svého Pána a mnozí v církvi svého Pána následují také tím, že i oni dávají svůj život, stávají se mučedníky nebo – jak se jim původně říkalo – svědky (martyres z řeckého martyria svědectví).

PROČ JE CÍRKEV PRONÁSLEDOVANÁ?

Pronásledování patří – možná trochu překvapivě – k zaslíbením, která dal Pán Ježíš svým učedníkům. Přislíb tomu, kdo pro Ježíše opustí vše, zahrnuje „spolu s pronásledováním stokrát více domů, bratří, sester, matek, dětí i polí a v přicházejícím věku život věčný“ (Mk 10, 30). Nejprve byla církev pronásledována ze strany židů, kteří Ježíšovi učedníky považovali za odpadlíky a sektáře. Vzpomenout si můžeme například na příběh svatého Pavla, který pronásledoval „Boží církev“ tak, „že to přesahovalo všechny meze“ (Gal 1, 13). V roce 64, za vlády císaře Nerona, vypuklo v Římě (po velikém požáru) první organizované pronásledování křesťanů. Lidé byli z nebyvalé katastrofy zcela zděšení a domnívali se, že se jim božové mstí za to, že se křesťané neúčastní veřejného pohanského kultu, ale scházejí se soukromě po domech. Odtud už byl jen krůček k tomu, aby byli křesťané obviněni z kanibalismu (přijímají tělo Kristovo), zabíjení malých dětí (píjí Kristovu krev), incestu (říkají si mezi sebou bratři a sestry), ateismu (neuctívají bohy) a vůbec z nenávisti ke světu! Tato vážná obvinění se rozšířila mezi lidmi a reagovali na ně křesťanští autoři, kteří ve svých apologiích (obhajobách) ukazovali, že křesťanství je zcela o něčem jiném. Dvě z nejdůležitějších apologií napsal hned ve 2. století (někdy mezi lety 150–157) svatý Justin Mučedník.

ZKOUŠKA I PŘÍLEŽITOST

Na pronásledování různí křesťané reagovali různě. Někte-

ří – podle Kristova příkazu: „Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utečte do jiného“ (Mt 10, 23) – utekli. Jiní se snažili obhájit křesťanskou víru svými spisy. A potom zde byli dokonce tací, kteří šli mučednictví sami vstříc. Působivé jsou listy svatého Ignáce Antiochijského, který ujišťuje své bratry ve víře: „Rád zemřu pro Boha, pokud vy tomu nebudete bránit. Zapřísahám vás, abyste neprokázali dobré v nepravý čas. Nechte mne stát se potravou šelem, skrze něž mám dojít Boha. Jsem pšenice Boží, a když mne rozemelou zuby šelem, budu shledán čistým chlebem Kristovým.“ Asi o sto let později píše šestnáctiletý Origenes svému uvězněnému otci dopis, ve kterém jej nabádá, aby vyznal Krista a nebral žádné ohledy ani na svou manželku, ani na svých sedm dětí. Eusebius z Caesareje líčí, že Origenes chtěl zemřít pro Krista spolu se svým otcem: „Duše ještě velmi mladého Origena tak toužila po mučednictví, že byl ochoten jít vstříc nebezpečí a dobrovolně se vrhnout do boje.“ Zabránila mu v tom však jeho matka, která „schovala všechny jeho šaty a nutila jej zůstat doma“.

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮM PROSPÍVÁ

S nesmírně těžkou a bolestivou dobou pronásledování křesťané udělali zajímavou zkušenost. S překvapením zjistili, že jim tato pronásledování prospívají! Kněz Tertulián se na prahu třetího století pronásledovatelům křesťanů dokonce vysmíval a říkal jim: „Čím více nás kosíte, tím více nás je. Krev mučedníků je semenem nových křesťanů.“ A rovněž

Origenes ve svých kázáních povzbuzoval věřící: „Naučme se, jak velký užitek mají křesťané z pronásledování, kolik milosti přinášejí, jak se Bůh stává jejich obhájcem, jak hojně se vylévá Duch Svatý: nejvíce je pak Boží milost přítomna, když zuří lidská krutost, a pak máme pokoj s Bohem, když trpíme válkami za spravedlnost od lidí.“ A zdá se, že dva tisíce let dějin křesťanství tuto dávnou intuici potvrzují. Církev byla nejautentičtější právě tehdy, když byla pronásledována a když mnozí z jejich řad vydali Kristu to nejvýmluvnější ze všech svědectví. I proto může Origenes tvrdit, že se démoni snaží mučednictví křesťanů překazit, slovy Písma: „Cena života je příliš veliká...“ (Žl 49,9).

KDO MŮŽE BÝT MUČEDNÍKEM?

Ve starověké církvi bylo mučednictví (podobně jako například panenství nebo askeze) chápáno jako charisma, tedy zvláštní projev Ducha Svatého. Klement Alexandrijský proto připomíná, že pravé mučednictví nepochází z nenávisti k tělu, ale z lásky k Bohu. Na rovinu si můžeme říci, že ne všichni byli k tomuto svědectví povoláni tehdy, a ne všichni jsme k tomuto nejvýmluvnějšímu svědectví povoláni dnes. Neměli bychom ale zapomenout, že stále platí evangelní zákon: „Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci“ (Lk 16,10). A poctivým životem víry bychom měli Kristu vydávat odvážné svědectví každý den, a kdyby na to přišlo, tak i darem toho nejcennějšího, co jsme dostali – našeho vlastního života. ■

BUĎME NÁSTROJEM POKOJE

My, katolíci, musíme v otázce spravedlností začít od sebe.

text: P. Jacek Kruczek

Polská komedie „Sami svoji“ z roku 1967 se vysmívá svéráznému hledání spravedlnosti. Vidíme například scénu cesty k soudu kvůli kočce. Pawlakovi nasedají do vozu a maminka jim podává dva granáty se slovy: „Soud ať si soudí, ale spravedlnost musí být na naší straně!“ My se však dnes zastavíme nad ctností spravedlnosti, která je úplně něčím jiným než spravedlnost ve světském chápání.

PŘÍKLAD P. KUBÍČKA

Svatý kněz a mučedník P. Ladislav Kubíček v knížce Zapalují píše: „Ovocem světla je i spravedlnost, říká sv. Pavel. A naši biskupové nám o ní píší, že pomáhá přemáhat chamtivost a konzumní způsob života. Je to hřích proti spravedlnosti, narušující cosi v kosmu, v řádu života, je to něco jako znečištěné ovzduší s dalekosáhlým dopadem... Chamtivost můžeme vyrovnávat opakem, důslednou skromností. Poživačnost postem, nevázanost sebezáporem, živelnost svou kázní...“

Právě tato slova mě velice oslovila. Uvědomil jsem si, že my, katolíci, musíme v otázce spravedlnosti na prvním místě začít od sebe.

Měli bychom volat se sv. Františkem: „Pane, učiň mě nástrojem tvého pokoje.“ Ovocem spravedlnosti je totiž pokoj.

Sv. Augustin píše: „Konej spravedlnost a budeš mít pokoj; spravedlnost a pokoj si dají polibek a spojí se ve tvém srdci.“ A půst je k tomu pro nás opravdu důležitý, dodržujeme ho každý pátek a zvláště v postní době pamatujeme na sebezápor. Už jen málokdo (včetně kněží) umí na celý den vypnout televizor anebo se nedívat do internetu. Jak ale do mě může Ježíš vlít spravedlnost a pokoj, když tam není prostor!

MYSLI NA POKORU

Mojí milí, v růstu ctnosti spravedlnosti se snažme překonávat sebelásku, která vidí jen lidské křivdy a naopak nás činí slepými k potřebám bližních. Následkem sebelásky „ve velkém“ jsou války, v „malém“ je to neodpuštění v rodinách, rozvody, deprese a podobná trápení. Další cestou ke spravedlnosti je volnost od materiálních věcí. V mém srdci nesmí být trezor na bankovky, protože Boží království není na

prodej. A hlavně se varujeme všeho, co může vést ke křivdě na druhém člověku. Zbytečná slova odsuzování katolíka diskvalifikují!

Významným pomocníkem na cestě ke ctnosti spravedlnosti je i pokora. Ježíš učí své učedníky: „Blahoslavení, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ A páter Kubíček ve zmíněné knížce píše: „Ježíš v tomto výroku jistě neměl na mysli sudiče. Kolik bolavých nespravedlností je v rodinách, kde se nedá zasáhnout jinak než modlitbou... Pokud jde o mne, nemusím se vždy hájit, mohu mlčet, přijímat pokoření a ponížení. Každá pozemská urážka je u Boha zaznamenána. O mou spravedlnost se postará Bůh, jemu patřím... Světci dokázali i za nadávky a pomluvy poděkovat. Podaří se to aspoň někdy i mně?“ ■

NENÍ NÁM DOVOLENO
ZOUFAT, PROTOŽE BŮH JE
MILOSRDNÝ;

NENÍ NÁM DOVOLENO
SETRVÁVAT VE ŠPATNOSTI,
PROTOŽE BŮH JE
SPRAVEDLIVÝ.

SV. JAN ZLATOÚSTÝ

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvrněná ať Vám odplatí Vaši štědrost.

[POSLECHNOUT AUDIO](#)

[PODPOŘIT](#)

Foto: Petr polanský | clovekvira.cz

ZACHRAŇUJÍ HLADOVÉ DĚTI

Milona von Habsburg je aktivní vyslankyně projektu, který denně dává jídlo více než dvěma milionům žáků.

text: **Václav Štaud**

Vzdělaná arcivévodkyně z panovnického rodu, hovořící plyně sedmi jazyky, ve svých rozhovorech uvádí, že se rozhodla jít naplno za Bohem v mladém věku 25 let, když poprvé navštívila Medžugorje. Tam také jako tlumočnice místního duchovního správce a přítelkyně vizionářů poprvé v roce 1984 poznala poutavý příběh Mary's Meals – Mariino jídlo.

BYLO TO POVOLÁNÍ

Mezi propagátory Mary's Meals se zařadila až o dvacet let později, v září 2004, když si během jedné prezentace uvědomila, že děti ve vzdálené Malawi, k nimž tehdy směřoval hlavní proud pomoci, jsou i jejími bratry a sestrami. Pociťovala potřebu věnovat jim celý svůj život. „Bylo to tak prosté a samozřejmé, že nedokážu ten okamžik popsat jinak než jako povolání,“ říká. Po obě desetiletí pak při svých cestách Evropou tento projekt intenzivně propaguje a úspěšnost Mary's Meals je tedy i její zásluhou.

SLOUŽÍ POUTNÍKŮM

Českou republiku poprvé navštívila v roce 2017, aby o Mary's Meals přednášela na pozvání třebičského děkanství. Setkala se tehdy s velkým zájmem. „Je to logický důsledek dlouhého hledání pravdy, krásy člověka a jeho hodnoty,“ odpověděla na jednu z řady otázek, proč jako dobrovolnice slouží poutníkům v Medžugorje a koná mnoho dalších dobrých skutků.

V Třebíči poutavým způsobem představila celý příběh Mary's Meals a jejího zakladatele

Magnuse MacFarlane-Barrowa. O svém příteli hovoří Milona slovy: „Na pouť do Medžugorje se Magnus jako čtrnáctiletý chlapec vypravil z rodného Skotska v roce 1983 se staršími sourozenci. Seznámili se tam s vizionáři, modlili se s nimi a radikálně to změnilo jejich život. Rodiče je po návratu nemohli poznat, tak překypovali vírou a radostí nad novým poznáním.“

ZAČALO TO V BOSNĚ

Milona také vyprávěla, jak se Magnus a jeho rodina v roce 1992 dozvěděli o krutostech

bosenské války a o tisících strádajících uprchlíků. Okamžitě se rozhodli, že pozvou přátele a na podporu trpících uspořádají modlitební shromáždění. S tím přišla i touha pomáhat reálně. Zorganizovali rychlou humanitární sbírku a během několika hodin odjížděl z Británie do Bosny první nákladák s potřebnými věcmi. Po něm rychle následovaly další a nečekaně došlo ke zrodu rozsáhlého humanitárního díla. Magnus opustil své zaměstnání a rozhodl se sloužit výhradně charitativní práci. Dary od podporovatelů začaly jeho prostřednictvím směřovat také mezi hladomorem trpící Afričany včetně krásné, ale zbědované země Malawi. „Jídlo, které tam dodával, doslova zachraňovalo životy,“ uvádí Milona von Habsburg, a konstatuje, že právě v Malawi se v Magnusově mysli spojily zkušenosti posledních dvaceti let. Zděděná hluboká víra v Boha, setkání s Ježíšovou matkou v Medžugorje a nakonec pohled na hladové děti, které kvůli nekonečné bídě nemohly ani chodit do školy, vedly ke svěřeni humanitárního projektu Matce Boží. Odtud pochází název hnutí Mariino jídlo.

DOBROVOLNÍCI VÍTANI

Nyní projekt Mary's Meals zajišťuje denně jídlo už pro více než 2,2 milionu dětí po celém světě

a při tom je stále řízen ze stejného nevelkého domku Craig Lodge ve skotské obci Dalmally. Říká jí mu „bouda, která krmí milion dětí“ a stejný je i název knihy, která o historii hnutí vyšla v češtině.

Milona von Habsburg ve svých přednáškách uvádí, že za neuvěřitelnými úspěchy Mary's Meals stojí vedle ochrany Panny Marie a bohaté modlitební podpory lidí také skromná ekonomika celé organizace, postavená z velké části na dobrovolnicích. Také v zemích, kam organizace přispívá, působí tisíce dobrovolnic, právě ony pro děti vaří jídlo, aby mohly chodit do školy a soustředit se na studium. „Nemáme příliš propracované plány, ale celé dílo s Boží pomocí neustále roste. Jsme stále na cestě a pořád se učíme,“ dodává Milona. Příznivci, které spojuje touha pomáhat zcela nezištně, se organizují zejména v zemích bohatší části světa. Působí také v České republice a kontakt najdou zájemci na webu marysmails.cz.

CHVÁLA NAŠIM CHARISMATIKŮM

Od roku 2017 je paní Milona současně asistentkou velvyslance Lichtenštejnska u Svatého stolce a žije střídavě v Římě, Vídni a Medžugorje. Letos byla pozvána do Brna jako hlavní host červencové Katolické

charismatické konference. Od přípravného týmu dostala zadání, aby ve své přednášce hovořila především o pokoji a stavění mostů mezi lidmi. Nebylo to pro ni nic těžkého. „I v Medžugorje nám Panna Maria připomíná, že je potřeba být vytrvalý, protože Bůh pro nás má plán pokoje, který začíná v srdci každého člověka. Ráda to zdůrazňuji, neboť jsem přesvědčena, že zvláště v této době je to velmi potřeba,“ uvedla Milona von Habsburg.

Celý obsah konference v rozhovoru pro Katolický týdeník oceňovala, podle ní byl velmi hluboký. „Byla jsem i na jiných charismatických konferencích, třeba ve Francii, ale zdá se mi, že v Brně platila mezi účastníky úplně jiná jednota. Lidé zde byli velmi přátelští a snadno spolu mluvili, i když se neznali. Byli otevření a zdálo se mi, že jeden druhého hezky přijímali. Navíc se tu lidé společně modlí, což je z mého pohledu základní klíč k jednotě. Během pandemie jsme se od sebe vzdálili. O to víc si to nyní užívám. Mám ráda, když se dají dohromady lidé různého věku. Připadá mi to, jako když Ježíš seděl na pustém místě a kolem něj bylo pět tisíc lidí. V Brně to bylo svým způsobem podobné a to mě opravdu těší,“ pochválila nás Milona von Habsburg. ■

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvřená ať Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

LIDÉ ŘÍKALI, ŽE JSEM ODVÁŽNÁ

Kdyby to bylo na mě, nikdy bych si tuto cestu nevybrala.

text: **Eva Beranová** | mezititulky redakce

Naše životy jsou protkány významnými daty, která si dobře pamatujeme. Narozeniny, svátky, datum svatby, výročí... Do mého života se však zapsalo i jiné datum, a to 20. července 2021. To jsem z úst lékaře uslyšela zdrcující zprávu: „Máte zhoubný nádor v pokročilém stádiu.“

Byl to obrovský šok. Svě dosa-
vadní potíže jsem totiž nepři-
kládala tak závažnému one-
mocnění. Nenahmatala jsem
si v prsu žádnou bulku, jak to
většinou bývá, byla to spíš vel-
ká zatuhlina, kterou jsem po-
važovala za zánět. K lékaři jsem
chtěla zajít až po dovolené, ale
teď jsem seděla v ordinaci, na
opálených nohou ležící žabky
a poslouchala, co všechno mě
čeká. Chemoterapie, operace
a nakonec ozařování. Má hlava
to nemohla pojmout. To přece
nemůže být pravda, byla jsem
vždy zdravá. Musí se jednat
o omyl. Na nesmělou otázku,
jak pan profesor, postarší velmi
laskavý pán s letitými zkuše-
nostmi, vidí mou prognózu, jen
pokrčil neurčitě rameny a od-
pověděl: „To víte, čím menší
nález...“

SÍŤ MODLITEB

V těchto chvílích bývá nejtěžší
oznámit takovouto diagnózu
svým nejbližším. Zároveň to
byl okamžik, kdy jsem si opět
mohla uvědomit, jak obrovské
požehnání je to, že jsem věřící.
Všichni moji blízcí se začali
modlit za mé uzdravení. Pro-
sba o modlitbu se začala šířit
po sociálních sítích, WhatsAp-
pových skupinách, společen-
stvích, řeholích a kongrega-
cích. Informace, kdo všechno

se za mě modlí, mě dojímal
a povzbuzovala zároveň. Čas-
to to byli lidé, kteří mě ani ne-
znali, přesto se za mě ochotně
přimlouvali. Žila jsem mnoho
let s manželem v Anglii a mí
přátelé zalarmovali modlitební
podporu v různých společen-
stvích i tam, takže modlitby za
mé uzdravení probíhaly na me-
zinárodní úrovni. Z nemocnice
začaly přicházet i příznivější
zprávy – nádor sice metastázo-
val, ale nerozšířil se dál v těle,
což se kvůli velikosti nálezu
zprvu předpokládalo.

BOŽÍ SLOVO

Největší oporou ze všech mi byl
můj úžasný manžel Martin. Ve-
čery jsme trávili v modlitbě, kdy
se přimlouval za mé uzdravení,
žehnal mi a četl z Písma. Situa-
ce, v níž jsme se ocitli, způsobila,
že jsme viděli Boží slovo ve
zcela novém světle. Najednou
texty o tom, že Pán Ježíš vzal na
sebe všechny naše nemoci...
smazal dlužní úpis... jeho rana-
mi jsme uzdraveni... abychom
měli život a měli ho v plnosti...
k nám začaly promlouvat a my
jsme si uvědomili tu obrov-
skou hloubku a pravdu v nich
obsaženou. Tváří v tvář smrti
jsme procházeli intenzivním
duchovním cvičením, kdy jsme
začali chápat, že Boží slovo je
tak pevné, že na něm opravdu

můžeme postavit svůj život,
a to jsme začali dělat.

Vyvstala však otázka, jak to
bude dál s našimi plány. Čeka-
la nás konference New Dawn
v Hájku u Prahy, kterou po
mnoho let organizujeme, letní
formační škola v Želiví, večery
chval a další aktivity. Máme teď
všeho nechat a soustředit se
na léčbu? Chemoterapii jsem
měla začít co nejdříve. Toto vše
přece nepůjde zkombinovat.
Čím víc jsme se modlili, tím víc
nám bylo jasné, že toto je přes-
ně plán nepřitele – okrást nás
o pokoj, zahnat nás do kouta,
zanechat všech aktivit, které
jsme dělali, a trást se o svůj ži-
vot. Rozhodli jsme se, že žádné
z našich aktivit nevynecháme,
budeme hledat Boží království
a Pán nám přidá všechno ostatní.
A On to opravdu dělal.

MŮJ BOJ

Měla jsem sice chemoterapii
začít uprostřed prázdnin, ale
souběhem různých událostí se
posunula až na konec srpna,
kdy jsme měli všechny pláno-
vané akce za sebou. Modlili
jsme se dál za zázračné uzdra-
vení, ale s odevzdaností, že Bůh
dokáže i to těžké obrátit v naše
dobro! A tak se i stalo. V den
svých pětáctýřicátých naroze-
nin jsem obrněna modlitbami

od spousty lidí seděla ve stacionáři onkologické ambulance, abych dostala svou první dávku chemoterapie. V lékárně jsem dostala tašku plnou léků s přesnými instrukcemi, jak je užívat, aby se minimalizovalo zvracení. Můj ošetřující lékař mě ale upozornil, ať počítám minimálně s velkými nevolnostmi. První den ráno jsem si vzala dva prášky, v poledne jeden a s překvapením kvitovala, že mi není vůbec špatně. Po dalším kole chemoterapie jsem si následující den ráno vzala prášek jen jeden a čekala, jak mi bude. Opět žádná nevolnost, při dalších dávkách chemoterapie jsem prášky nebrala vůbec, protože mi prostě nebylo špatně. Ani

jednou! Nerozvinula se u mě ani neuropatie, která bývá rovněž častým nežádoucím vedlejším účinkem. Cítila jsem se tak dobře, že jsme mohli pokračovat v pořádání večerů chval, chodit dál do společenství, dokonce mi byla nabídnuta práce v jednom nadačním fondu a já během probíhající léčby ukončila nemocenskou, dala výpověď v bývalé práci a začala pracovat.

DORŮSTÁNÍ K ODVAZE

Zrovna se začala zvedat podzimní vlna koronavirové pandemie a jako rizikovému pacientu mi bylo doporučeno, ať nechodím do společnosti. Nechtěla jsem být neposlušná, zároveň nás

překvapila další skutečnost – počet krvinek, které chemoterapie hubí, mi začal stoupat, takže mi nemusely být podávány podpůrné injekce. Na konci chemoterapie jsem dokonce překročila spodní limit počtu krvinek u zdravého člověka. To všechno nás jen podporovalo v tom, že se nemusíme obávat a dál pracovat pro Boží království.

Spousta lidí mě v tu dobu říkala, jak jsem odvázná. Já jsem si v tom čase ale uvědomila jednu důležitou věc. Všichni známe sv. Maxmiliána a jeho hrdinský čin v koncentračním táboře. Jeho odvaha se však neprojevila teprve tam, začala už o mnoho, mnoho let dříve, když onemocněl tuberkulózou. Lékař mu nařídil klid a vyvarování se namáhavé práce, Maxmilián přesto dál pokračoval v práci. Odjel pak dokonce na misie do Japonska a nakonec v koncentračním táboře přežil všechny své spoluvězně v cele smrti a jeho život ukončila až fenolová injekce.

Kdyby to bylo na mně, nikdy bych si tuto cestu nevybrala. Ale mohla jsem se během ní naučit spoustu věcí. Hlavně to, že je možné zakoušet radost a pokoj i uprostřed bouře. Zažila jsem úžasné Boží působení a růst ve víře a odvaze, stejně tak jako ve vděčnosti vůči bližním i lékařům. Nyní jsem již na podpůrné léčbě, a byť je pro tuto chvíli nebezpečí zažehnáno, prognóza návratnosti nemoci je velká. Já však vím, že jsem v rukou Toho, který porazil smrt, a pokud budu nadále hledat Boží království, On se postará o zbytek. I o mé zdraví a život. ■

Foto: rodinný archiv

Foto: Wojtek Laski | gov.pl

POLSKÝ PRIMAS TISÍCILETÍ

Život bl. Stefana Wyszyńskiego

text: **Libor Rösner**

Vloni v září byl beatifikován Stefan kardinál Wyszyński, naprosto výjimečná postava polské Církve, kde je nazýván Primasem tisíciletí.

PRIMASEM

Narodil se 3. 8. 1901 ve vesnici Zuzela. R. 1924 přijal kněžské svěcení a zahájil kněžský život naplněný četnými aktivitami na poli pastorače, vzdělávání či později protinacistického odboje. To vše dohromady (ale i zbožnost, lidskost a další vlastnosti) mělo léta Páně 1946 vliv na jeho jmenování lubelským biskupem. Wyszyński tehdy prosil na kolenou nestora polského episkopátu kardinála Sapiehu, aby tento úřad nemusel přijmout. „Svatému otci se neodmlouvá,“ uslyšel v odpovědi.

To už byl dávno v hledáčku Urzędu Bezpieczeństwa (dále jen UB)¹. Neměl totiž tendenci se režimu zaprodát, navíc sršel energií a nápady, díky čemuž začala

lubelská diecéze vzkvétat. Svými vynikajícími kazatelskými schopnostmi nadto přitahoval zástupy a upevňoval je ve víře.

Dva roky poté se z papežova rozhodnutí stal hnězdenským a varšavským arcibiskupem, tím de facto i polským primasem. To už se spory režimu a Církve notně přiosťřily. Wyszyński měl s bojem s komunistickým aparátem přehršel zkušeností, však jej také agenti UB označovali za „zapřísáhlého nepřitele Polské lidové republiky“ (dále už jen PLR). Vystupoval kupř. proti řízení ateizaci země a urážení náboženského cítění. Přesto se z pozice primase naivně snažil o jakýs takýs modus vivendi s režimem. Podepsal „Dohodu“ znamenající

řadu ústupků, leč situaci Církve v Polsku to nezlepšilo už jen proto, že většina vládních slibů zůstala jen na papíře.

Když si pak r. 1953 komunisté присvojili pravomoc rozhodovat o všech postech v církevní správě a duchovní nutili skládat slib poslušnosti PLR, přetekla míra Wyszyńskiego trpělivosti a 8. 5. zaslal režimním představitelům slavné memorandum, v němž mj. psal: „... utrpení se stává stále více naším údělem, a to jen a pouze kvůli Kristu a Jeho Církvi. Co je Božího, na císařův oltář pokládat nesmíme. Non possumus! (Nesmíme).“ Navíc se oficiálně zastal biskupa Kaczmarka, odsouzeného ve fraškovitém procesu na základě smyšlených obvinění.

Tehdy přetekla míra trpělivosti pro změnu bolševikům a 23. 9. rozhodlo jejich politbyro v čele s prezidentem B. Bierutem o primasově zatčení. Večer 26. 9. byl zajištěn UB a internován ve Stoczku na Warmi (poté na dvou dalších místech). Ze své cely nesměl vyjít, proto si do prohlubní jejich stěn napsal tužkou zastavení křížové cesty, kterou se denně modlil.

Přes jednu dobrou duši zaslal z internace spolubratrům v biskupské službě text slibů, které se pak četly na celonárodní pouti v Čenstochové. Jejich podstata tkvěla v programu náboženské a morální obnovy národa, pasovalo Pannu Marii na faktickou Královnu Polska a Poláky představilo jako „zcela odevzdané pod její vládu“. To už se rovnalo veřejně vyhlášenému boji režimu a v Polsku to přesně takto každý chápal.

Dne 28. 10. 1956 se z internace do Varšavy vrátil jiný člověk. Při jednáních vystupoval mnohem

rozhodněji a s ústupky už hodně šetřil. Nenechal věřící zahnat do kostelních lavic, kde jedině by podle představ soudruhů měli projevovat svou víru. Nekompromisně hájil právo na náboženskou svobodu občanů perzekvovaných za účast na mši či křty dětí a burcoval katolíky k odvaze. Provedl ve všech diecézích na 2 000 změn na postech farářů, tj. zhruba na třetině míst, což svědčí o míře vlivu komunistů na obsazování far, a vypořádal se s prorežimními kněžími.

Wyszyński však svou nesmiřitelnost směřoval vždy proti bezbožnému režimu, za jedince se vytrvale modlil, jak dokládá zápis z jeho deníku: „Mnohokrát jsem se během svého věznění za Bolesława Bieruta modlil. [...] Možná na něj všichni rychle zapomenou, možná se ho brzy zřeknou, jako se dnes zřikají Stalina, ale já to neudělám. Tak to po mně vyžaduje má křesťanská víra.“ Svě kněze ostatně vždy vyzýval

k lásce ke komunistům: „Když je nebudeme milovat my, kněží, kdo je bude v Polsku milovat?“

VELKÁ NOVÉNA

R. 1966 mělo Polsko slavit 1 000 let od křtu knížete Měška I. Ještě v internaci promyslel Wyszyński plán tzv. Velké novény aneb duchovní přípravy národa na vstup do druhého milénia. Šlo o velkolepý program aplikování víry v každodennosti, převzetí plné zodpovědnosti za své činy a individuálního boje s pokušeními a závislostmi. To vše proti řízené ateizaci země, činící dle něj lidi nesvobodnými. Středobodem celé Velké novény učinil Pannu Marii Čenstochovskou a Čenstochovou, tj. Královnu Polska a poutní místo, jež má pro naše severní sousedy zcela mimořádný, ba dějinný význam. Věřící měli následovat Bohorodičku ve všech jejích činech, slovech i myšlenkách. Započalo něco, co nemělo v žádné jiné zemi za železnou oponou obdoby. Polští katolíci uposlechli svého

primase a vzali celou věc smrtelně vážně. Vnitřně se měnili, mnozí poklekali po drahých letech u zpovědní mřížky. V neuvěřitelně masovém měřítku poprvé od války demonstrovali veřejně svou víru, přičemž zjistili, že nejsou sami. Polský katolicismus chytil druhý dech.

Nemalou mírou k tomu přispělo i putování kopie obrazu čenstochovské Černé Madony, požehnané osobně Piem XII. při Wyszyńského návštěvě Říma r. 1957, odkud se vrátil konečně s kardinálským kloboukem, uděleným mu již r. 1952. Obraz putoval po jednotlivých farnostech, zde pak od domu do domu, v nichž se scházeli sousedé, aby v modlitbách dnem i nocí dleli před svou Královnou. Po zákazu dalšího putování obrazu nadále putoval pouze rám. Biskupové rovněž slíbili, že zachrání-li Matka Boží víru Poláků, při oslavách milénia zopakují oni i celý národ akt odevzdání se do jejího otroctví, které je otroctvím lásky, jak ustavičně připomínal Wyszyński, jenž sám o sobě vždy hovořil jako o Mariině otroku.

Celé to úžasné dění příprav ovšem nebylo nic v porovnání s tím nepopsatelným, co se dělo při oslavách samotných 3. 5. 1966 v Čenstochové. Předcházely jim masové slavnosti v jednotlivých diecézích, jichž se z primasova rozhodnutí účastnil celý episkopát, deklarující tak před národem jednotu. Do některých katedrál měl kardinál problém se vůbec dostat, tak nadšeně jej zástupy vítaly. Státisíce shromážděných vyslechly primasem čtený akt odevzdání se v mateřské otroctví Panně Marii, Královně

Polska. „Můj životní úkol je skončen,“ prohlásil později. „Per Mariam – Soli Deo“, zopakoval své biskupské heslo: „Skrze Marii – Jedině Bohu.“

DOBA POTÉ

Na koncilu vystupoval kardinál v oprávněné obavě z možných důsledků na obranu tradice. „Pokrok v Církvi nespočívá v novosti, ale ve svatosti,“ říkával a co mohl, držel tuto linii i později. Není proto divu, že se polská církev stala terčem útoku modernistů z celého světa. Živou diskusí vzbudila jeho výzva k odevzdání Církve a celého lidstva Panně Marii a přiřknutí jí titulu „Matka Církve“. Narazil však na odpor liberálních biskupů děsících se toho, že by tento zásvětný akt narušil dobře se rozvíjející eku-
menické vztahy...

V 70. letech platil primas Wyszyński za neoficiálního vůdce národa, všech svých „dětí“, jak lidem říkával. Jeho popularita neznala mezí. Nezneužíval jí, ale využíval pro dobro Církve a věřících. Jeho Svatokřížská kázání, pronášená o nedělích z kazatelny varšavského chrámu svatého Kříže, obíhala v nesčetných kopiích celou zemí. Wyszyński v nich říkal to, nač se mnozí báli být jen pomyslet. Volal po náboženské svobodě, po osvobození člověka od veškerého útlaku, resp. po jeho vnitřní svobodě, apeloval na posluchače, aby se nenechali zotročit materií, volal po volných nedělích pro dělníky, po zrušení přemrštěných norem v těžkém průmyslu a vůbec po právech pracujících, vyzýval lidi, aby se nebáli se o tato svá práva upomínat. „Vláda nesmí být tyraníí a stát nesmí být

organizovaným vězením,“ hřimal, aby jindy kritizoval laickou podobu státu vedoucí „k vizi národa bez ducha, bez idejí, bez síly a morálních zábran, tj. bez budoucnosti“. Nesrážel paty před režimem, ani před vatikánskými preláty. Vyčetl jim např., že na jedné konferenci plamenně hovořili o obětech Frankova režimu ve Španělsku, ale ani nepípli o obětech za železnou oponou. Jediný on klidně odešel, nedostavil-li se nějaký prelát včas na dohodnutou schůzku.

Na prvním konkláve r. 1978 obdržel tak jako r. 1958 několik hlasů, leč na otázku, zda by přijal tiáru, odpovídal, že se na to necítí a že jeho místo je v rodné vlasti. Po příjezdu jiného papeže Poláka do Polska sklídl Wyszyński definitivně vavříny vítězství.

V době hnutí Solidarita plnil roli prostředníka mezi ním a vládou. Díky své autoritě zchlátil horké hlavy a první krize byla zažehnána. Té druhé se už nedožil. Zemřel 28. 5. 1981 na rakovinu žaludku. „Má cesta byla vždy cestou Velkého pátku. Jsem za ni Bohu vděčný,“ řekl krátce před smrtí.

Zádušní mše se podle nejskeptičtějších odhadů účastnilo půl milionu lidí. Cestu do katedrály lemovaly statisíce věřících, kteří ji vystlali kobercem květin. Loučili se se svým „otcem“, se svým duchovním vůdcem, se svým nekorunovaným králem. ■

1 Obdoba naší StB, později přejmenovaná na Služba Bezpieczeństwa (SB). UB na něj vedl složku s názvem „Prorok“, do níž „přispívaly“ desítky udavačů včetně jeho blízkých příbuzných.

PŘI MYŠLENCE NA BUDOUCÍ ZÁPASY NÁS ČASTO PŘEPADAJÍ OCHROMUJÍCÍ OBAVY. I PŘES TO DŮVĚŘUJME BOHU, ON NÁM DÁ ODVAHU V PRAVÝ ČAS. KDYBYCHOM SE UŽ DOPŘEDU CÍTILI SILNÍ, MOHLI BYCHOM ZPYCHNOUT. STAČÍ, POKUD SI UPŘÍMNĚ PŘEJEME STATEČNĚ BOJOVAT A PEVNĚ DŮVĚŘUJEME, ŽE NÁM BŮH POMŮŽE, JAKMILE BUDEME POTŘEBOVAT JEHO POMOC.

SV. FRANTIŠEK SALESKÝ

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvrněná ať Vám odplatí Vaši štědrost.

[POSLECHNOUT AUDIO](#)

[PODPOŘIT](#)

PANNA MARIA POMOCNÁ

Nejuctívanejší obraz v barokních Čechách

text: **Jan Royt** | autor je historik umění

O tom, že obraz Panny Marie Pomocné (Pasovské, Mariahilf) byl nejuctívanejším obrazem, svědčí nejenom velké rozšíření v našich chrámech a poutní místa jí zasvěcená, ale také inventáře pozůstalostí měšťanských domácností v Praze, v nichž obraz Panny Marie Pomocné dominuje.

NĚŽNĚ MILUJÍCÍ

Typově obraz vychází ze základního byzantského typu Bohorodičky tzv. Glykofily (Sladce či něžně milující). Charakteristickým rysem je to, že Ježíšek přikládá svoji tvářičku k levé či pravé tváři Panny Marie. Na nejstarších vyobrazeních pocházejících ze 13. století (např. Bohorodička Vladimírská) je Ježíšek oblečený v kolobion, levicí objímá Pannu Marii, pravicí se přidržuje Marii na pláště. Pohled Bohorodičky směřuje k divákovi. Pravicí přidržuje malého Spasitele, levicí s přímlyvným gestem se přimlouvá u svého Syna za lidstvo.

CRANACHOVA VARIANTA OBRAZU

Originál obrazu Panny Marie Pomocné, která je západní variantou Glykofily, namaloval po roce 1537 Lucas Cranach st. a dnes je umístěn na hlavním oltáři městského kostela v Innsbrucku. Typově má velmi blízko k milostnému obrazu S. Maria della Bruna v Neapoli a k velmi uctívanému milostnému obrazu Bohorodičky v katedrále v Cambrai, která je paladiem Belgie. Cranachova verze innsbruckého obrazu Panny Marie Pomocné představuje Glykofily trůnící, zatímco Madona v Cambrai Glykofily stojí.

Innsbrucký obraz se původně nacházel v drážďanských

sbírkách saského kurfiřta Jana Jiřího I., který ho roku 1611 daroval tehdejšímu pasovskému biskupu arcivévodovi Leopoldovi. Originál díla roku 1625 dopravil do Innsbrucku po ujetí se vlády v Tyrolích arcivévoda Leopold. Za třicetileté války byly u obrazu konány četné prosebné modlitby. Leopoldův syn arcivévoda Karel dal po odeznění válečného nebezpečí obraz přenést z hradu do městského kostela sv. Jakuba. V roce 1622 byla zhotovena devoční kopie plně odpovídající originálu. Ta byla od počátku ve vlastnictví kapucínů a ti ji umístili do nádherného poutního kostela nad Pasovem (Mariahilfberg). Zde byla Panna Maria Pomocná vzývána jako ochránkyně plavců po Dunaji, zástita proti Turkům a proti moru.

STŘEDOVĚKÉ KOŘENY

Název Panna Maria Pomocná (Mariahilf) má své kořeny již ve středověku, jak prozrazuje vyobrazení vévodkyně Kateřiny Rakouské (choti vévody Rudolfa IV.) jako Marie s nápisem „Mariahilf“. Vyzývání „Mariahilf“ bylo jako hesla užito v bitvě u Lepanta v roce 1571 a proniklo také do loretánské litanie. Nejpravděpodobněji na pojmenování obrazu mělo vliv zavedení svátku Panny Marie Pomocnice křesťanů (24. května) iniciované vítěznou bitvou u Lepanta.

ČESKÁ ÚCTA

Úcta k Panně Marii Pomocné se v Čechách šíří od poloviny 17. století. Bylo jí zasvěceno kolem 60 kaplí a kostelů. Jejich nárůst byl zaznamenán především v dobách ohrožení Habsburské říše Turky a morem. K nejnavštěvovanějším místům s obrazem Panny Marie Pomocné patří poutní kostely ve Skočicích, Křešicích, Skokách (Maria Stock), v Teplicích nad Metují, v Železné Rudě, v Sopotech, Vintřívě u Kadaňě, v Jelení Vodě u Chuchle, a zejména ve Zlatých Horách (Zuckmantel).

Velmi oblíbeným poutním místem s obrazem Panny Marie Pomocné se stal Chlumeck u Luže. Jeho proslulost byla taková, že milostný obraz Panny Marie Pomocné byl zobrazen na šestém zastavení Sváté cesty z Prahy do Staré Boleslavi a následně se dostal i do Tannerovy knížky Svátá cesta z Prahy do Staré Boleslavi... V Praze můžeme najít obraz P. M. Pomocné v chrámu sv. Víta v kapli sv. Vojtěcha. Velmi ctěn byl obraz Panny Marie Pomocné v tzv. Pappenheimské kapli na Strahově. Ve strahovském kostele Nanebevzetí Panny Marie se objevuje obraz Panny Marie Pomocné ještě jednou, a to na Neunherzově fresce v klenbě lodi. ■

Detail: Na rozdíl od byzantských typů Panna Maria drží nahého Ježíška oběma rukama. Ježíšek se pravíci dotýká její brady. Na hlavě Ježíška a Panny Marie spočívá průsvitný závoj.

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvřněná at Vám odplatí Vaši štědrost.

[POSLECHNOUT AUDIO](#)

[PODPOŘIT](#)

VČERA PLAYBOY, DNES BOŽÍ MUŽ

Cesta populárního herce, jemuž učitelka probodla srdce.

text: o. Vladimír Hubálovský OFMConv

Eduardo Verástegui, zpěvák, model a herec, byl v rodném Mexiku známý díky romantickým tele-novelám, které mu otevřely cestu k vysněné kariéře v Hollywoodu. Hrál role milenců nebo zločinců. Díky své přitažlivosti si získal tisíce fanynek po celém světě. Měl všechno. Peníze, slávu, ženy i tým spolupracovníků, který vytvářel jeho úspěch. Přesto nebyl šťastný. Místo pocitu naplnění ho ovládal pocit prázdnoty a nepokoj.

Eduardovi rodiče, zbožní katolíci, věděli, že jejich synovi hrozí nebezpečí. Matka se bála nejhoršího – že se její syn může dostat do vězení, být zabit, ztratit věčný život. Prosila ho, aby žil jako křesťan, ale on na její prosby nedbal. Matka se nevzdávala a za svého syna se vytrvale modlila na přímluvu Panny Marie Guadalupské.

Eduardo chtěl hrát v amerických filmech. Proto si najal učitelku angličtiny. S ní v rámci výuky mluvil o různých tématech. Byla to křesťanka a kladla mu těžké otázky: „Kým je pro tebe Bůh? Jaké je poselství tvých filmových postav?“

Tyto rozhovory trvaly několik měsíců. Eduardo byl ale příliš hrdý a nechtěl vstupovat do delších dialogů. Po čase však pochopil, že mu tato žena říká důležité věci.

NEČEKANÉ OBRÁCENÍ

Jednoho dne se zeptala: „Věříš v Boha? Miluješ ho? Snažíš se žít podle Desatera?“

Eduardo pokaždé odpověděl „ano“.

„Proč potom urážíš Boha? Proč mu tím, jak se chováš, pliveš do tváře?“ zeptala se učitelka.

Byla to tvrdá slova. Přímá. Hodina angličtiny tehdy už nepokračovala. Učitelka po nich mlčky odešla a Eduardo zůstal v domě sám.

Její slova ho probodla. V jediné chvíli pochopil nesmyslnost svého dosavadního života. Padl na kolena, a i když byl přesvědčený, že chlapi nepláčou, rozplakal se. Uvědomil si, že talent, který mu Bůh dal, používal jen ke své slávě a k pohoršení druhých.

Na příštím setkání se k této události vrátili. Hovořili o Božím milosrdenství, o lítosti, o odpuštění.

Od té chvíle byl Bůh pro Eduarda nejen Spasitelem, Přítelem a Otcem, ale i Manažerem a Šéfem. Herec mu slíbil, že už nikdy nepoužije svůj talent k tomu, aby ho urážel. Jeho posláním už nebylo herectví, ale křesťanství. Chtěl být především křesťanem, který zná Ježíše, miluje ho a slouží mu. Věrnost Bohu považoval za největší úspěch. Uvědomil si, že lidské sny

a touhy mohou být našimi největšími nepřáteli, když nejsou v souladu s Boží vůlí.

Z PLAYBOYE BOŽÍ MUŽ

Po svém obrácení Eduardo přemýšlel, kde je jeho místo. Chtěl opustit Hollywood a sloužit Bohu. Prodal svůj majetek a plánoval odejít na misie do Amazonie. Zároveň chtěl najít i svou duchovní poušť, kde by mohl růst. Jistý kněz, jeho přítel, ho od tohoto záměru zrazoval: „Hollywood je větší džungle. Bůh tě na toto místo nepostavil a neotevřel ti tu oči proto, abys teď odsud utekl.“

Eduardovi producenti a manažeři si mysleli, že se zbláznil. Hnusily se mu role záporných hrdinů. Chtěl hrát skutečné, hrdinské muže, kteří by byli vzorem pro druhé. Ale nikdo mu takové role nenabízel. Proto se rozhodl pro producentskou práci.

Jednoho dne na parkovišti před kostelem, do kterého chodil téměř každý den, potkal právníka z agentury Century Fox, který sdílel jeho vizi. Spolu s mexickým producentem A. Monteverdem vytvořili producentský tým, který nazvali Metanoia (řecky

obrácení). Měli společně touhy, sny a plány, ale nic z toho se nedařilo plnit. Po čtyřech letech zkrachovali. Právě tehdy dostal Eduardo velmi lukrativní filmovou nabídku. Vyžadovala však „duchovní kompromis“, který Eduardo nechtěl udělat. Odmítl ji. „Udělal jsem dobře?“ přemýšlel. Byl přesvědčen, že ano. A následující události ho ve správnosti jeho rozhodnutí utvrdily.

KONEČNĚ ZLOM

Za několik dní potkal filmového producenta Seana Wolfingtona, kterému představil vizi filmu *Bella*. Měl režiséra, hlavního herce i scénář, ale chyběly tři miliony dolarů. A stal se zázrak: Sean se rozhodl investovat do projektu svých tří přátel, jimž se nepodařilo ještě nic vytvořit. A pomohl jim i producent filmu *Umučení Krista* Steve McEveety.

Film *Bella* zachycuje jeden den života mladé ženy Niny, kterou ve chvíli, kdy zjistí, že je těhotná, vyhodí z práce. Nina uvažuje o interrupci, ale díky pomoci Josého (Eduardova role) se rozhodne dítě porodit. Josému tato událost pomůže smířit se se svou

bolestnou minulostí, kdy zavinil nehodu, při níž zemřelo malé děvčátko. Film získal hlavní cenu na filmovém festivalu v Torontu.

Eduardo pak točil dál a vytvořil například úspěšný dokumentární film o Panně Marii Guadalupe nebo si zahrál ve snímku *Pro větší slávu*, který popisuje příběh mexických mučedníků z doby pronásledování katolické církve ve 20. letech 20. století.

BOJ ZA NENAROZENÉ DĚTI

Dalším důležitým tématem se pro Eduarda stala postupem času záchrana nenarozených dětí. Během příprav filmu *Bella* se dokonce vydal před jednu interrupční kliniku. Jistý pár, který se chystal jít na potrat, v něm poznal známého herce a dal se s ním do řeči. A Eduardovi se podařilo něco neuvěřitelného. Mladý pár přesvědčil, aby svoje dítě přijali. O několik měsíců

později, když držel herec v náručí malého Eduarda, o tomto zázraku řekl: „Toho krásného chlapečka zachránila Boží milost.“

Eduardo je dnes zván do celého světa, aby vystupoval na akcích, organizovaných Hnutím pro-life. Účastní se pochodů pro život a modlitebních bdění před interrupčními klinikami. Povídá si se ženami, které žádají o interrupci, a nabízí jim pomoc. V roce 2011 otevřel a sponzoroval v Los Angeles gynekologickou pro-life ambulanci, nazvanou *Guadalupe Center*. V jejím okolí se přitom nachází v okruhu jednoho kilometru deset interrupčních klinik.

„Jsem velmi slabý člověk a každý den musím klekat na kolena a modlit se, protože jediná věc, kterou dělám dokonale, je hřích. Všechno dobré, co dělám, vyplývá z Boží milosti,“ říká o sobě Eduardo. Muž, který uslyšel Boží volání, opustil zlou cestu a stal se skutečným hrdinou v dnešním světě. Ve světě, kterému zoufale chybí vzory. Eduardo se vzorem stal. Stal se člověkem, který poznal zlo, uměl se odvrátit od hříchu a zvolil cestu svatosti, která přináší požehnání jemu i druhým. ■

Foto: záběr z filmu „Bella“

MATKA BOŽÍ V TRNÍ

Užívaný název odkazuje k legendě, podle níž byla socha Tuřanské Madony nalezena v trnovém keři.

text: **Václav Štaud**

Doba, kdy Tuřany po staletí patřily mezi nejnavštěvovanější mariánská poutní místa českých zemí, je již bohužel minulostí, dnes je to hlavně živá brněnská městská farnost s více než čtyřmi stovkami aktivních věřících.

KARDINÁLŮV OMYL

Přestože i sám olomoucký biskup a vlivný kardinál František z Dietrichsteina (konkrétně třeba v roce 1622 při kázání během poutní návštěvy Tuřan) šířil legendu, že dřevěná skulptura Panny Marie Tuřanské pochází z doby cyrilometodějské, není tomu tak. Tuřanský farník Karel Rechlík, výtvarník, historik umění a bývalý ředitel Diecézního muzea, uvádí, že i tak je věk milostné sochy úctyhodný. Odborníci jej datují do první poloviny 13. století, i když z původní středověké podoby vidíme dnes vlastně jen Mariinu tvář a celkovou siluetu ve vladařské pozici na trůnu s výmluvným gestem ruky držící žezlo. „Historici umění předpokládají, že socha vznikla

v některé z řezbářských klášterních dílen a svým výtvarným typem patří do linie francouzského sochařství 12. století. V celé střední Evropě se zachovalo jen několik obdobných prací, ke kterým patří například plastiky ze štrasburského dómu,“ napsal v jednom ze svých odborných textů Karel Rechlík.

BALBÍN A JEHO TOVARYŠTVO

Zápisy dokládají, že počet poutníků se v dobách největší popularity blížil sto tisícům ročně. A že Tuřany patřily k nejslavnějším mariánským poutním místům českých zemí, potvrzuje i další současný brněnský historik Jiří Mihola. Ve své práci „Divotvůrkyně tuřanská a její místo v barokní poutní tradici

Moravy na podkladě mariánských atlasů“ uvádí: „O evropský rozměr věhlasu Matky Boží v trní se nejvíce zasloužil jezuita, historik a vlastenec Bohuslav Alois Balbín, který ji oslavil ve svém díle *Diva Turzanensis* (1658). Balbínova práce je do dnešní doby využívána jako jeden ze základních pramenů k problematice barokní mariánské poutní tradice střední Evropy. Zdaleka ne každé slavné poutní místo se dočkalo podobného zvětšení v historické paměti národa.“

Spolu s Balbínem má na povznesení mariánské úcty v Tuřanech zásadní podíl řád Tovaryšstva Ježíšova. Jezuity sem uvedl olomoucký biskup Karel z Liechtensteina roku 1666.

Jejich rezidence úspěšně fungovala až do roku 1773, kdy bylo Tovaryšstvo dočasně zrušeno. Dnes je tato budova tuřanskou radnicí.

STOPA DOMINIKA PECKY

Během staletí vzdalo poctu Matce Boží Tuřanské mnoho církevních představitelů, kazatelů, autorů písní, básníků a také historiků umění. Z nich Karel Rechlík na prvním místě jmenuje Zdeňka Kalistu a jeho publikaci *Česká barokní pouť*. Mezi odborníky dále uvádí například Alberta Kutala, Jiřího Kuthana, Jana Royta a v posledních letech i Aleše Mudru.

Přímo v Tuřanech je pak stále živá památka jednoho ze zdejších kaplanů, který na mariánském místě zahajoval svoje kněžské působení: P. Dominika Pecky (1895–1981). Tento teolog, docent sociologie, publicista a oblíbený učitel mládeže, proslulý láskyplným a chápavým postojem ke každému člověku, za totality dvakrát vězněný, proslavil Tuřany literární prvotinou *„Matka Boží v trní“*. Popisuje v ní poutní místo na samém počátku nově vzniklé Československé republiky. Politiku ale neřeší. Vedle romantického děje čtenář v románu najde – na dobu vzniku knihy poměrně odvážnou – studii niterného sváru v duši novokněze, odolávajícího vztahu k dívce.

PRŮČELÍ, KTERÉ NEPŘEHLÉDNEŠ

Tuřany byly mnohokrát vyplněny válečnými událostmi, chrámová svatyně musela být několikrát opravována a rozšiřována. Současná podoba kostela *Zvěstování Panně*

Marii, dílo Jana Křtitele Erny, je barokní z konce 17. století. Na místě, kde byla kdysi nalezena milostná soška, stojí od roku 1901 Kaple zjevení. Patří do tuřanského poutního areálu, který je vedle kostela tvořen hlavně monumentálním průčelím a dvěma zdaleka viditelnými věžemi a zahradou s novodobou křížovou cestou.

Předválečné tuřanské slavnosti víry si ještě řada lidí pamatuje. Jeden z místních dlouholetých kostelníků, 86letý Stanislav Vašek, uvádí: „V procesích s hudbou, korouhvemi a mariánskými sochami přicházely celé farnosti z blízkého i vzdáleného okolí. Snad nejvíc okolo svátku svaté Anny. Ale hlavní pouť, jako bývá jinde, jsme tu vlastně

nikdy neměli. Na březnovou slavnost Zvěstování bývá totiž ještě velká zima. Ale od května do pozdního podzimu už bylo poutníků každý týden tolik, že musel být přesně dodržován dohodnutý harmonogram. Farnosti měly konkrétní termíny, kdy byly v Tuřanech očekávány a srdečně uvítány. Jako chlapec jsem byl samozřejmě spokojený, že kolem kostela byl neustále dlouhý špalír stánků s poutními pamlsky," směje se Stanislav Vašek.

Současný duchovní správce farnosti a poutního místa Tuřany P. Luboš Pavlů si při vzpomínce na slavnou poutní tradici povzdychne: „Například ještě v roce 1947 přišlo do Tuřan z Brna při jedné z oblíbených pěších poutí současně přes pět tisíc mužů. Místní totalitní vůdci však byli vůči náboženskému životu ostře zaměřeni a hromadné poutě zakázali hned po únorovém puči. Mezi hlavními důvody byla od počátku 50. let uváděna stavba tuřanského letiště.“

MARIA, POMOZ!

Tuřanská duchovní správa později musela čelit ještě horšímu nebezpečí. Na počátku osmdesátých let reálně hrozila fyzická likvidace jedné části Tuřan včetně poutního místa. Zboření kostela žádala armáda, které v sousedství vojenského letiště vadily vysoké věže. Farníci úpěnlivě prosili Matku Boží o záchranu. „Právě tehdy jsme se začali na závěr každé mše svaté modlit Maria, pomoz, přišel čas! Bohorodička opravdu pomohla a argumenty památek nakonec nad vojenskými zvítězily. My jsme se ale modlit nepřestali. Panně Marii touto

modlitbou děkujeme dodnes," zdůrazňuje Stanislav Vašek.

Tuřany, původně samostatná vesnice, postupně splynuly s Brnem, kde je řada dalších kostelů s mariánským zasvěcením. Také to bylo důvodem, proč po farnostech pomalu přestali přicházet rovněž individuální poutníci. „A po roce 1989 obnovilo poutní tuřanskou tradici už jen několik farností z okolí. Rád bych pochválil třeba nedaleké Šlapanice. Jejich velmi početná pouť vždy na počátku září bývá krásným vstupem dětí a mládeže do školního roku," uvádí farář Pavlů. „Všem připomínám, že jsme na mariánskou tradici nerezignovali, poutníci odkudkoliv jsou v Tuřanech vítáni stále. Stačí se včas přihlásit a každému mariánského ctiteli, rodinám i farním zájezdům rádi zpřístupníme kostel i další místa modliteb. A protože k poutím vždy patřilo obcerstvení, můžeme otevřít i farní kavárnu," dodává kněz, člen starobylého řádu kanovníků sv. Augustina.

JSOU I MALÉ ZÁZRKY

Existuje dlouhý soupis vyslyšení proseb, hlavně z doby barokní. Zázraky se ale dějí také v současnosti. K nim Tuřanští přičítají velkolepou návštěvu Svatého otce Benedikta XVI., kterou na jejich dnes již mezinárodním letišti prožila celá brněnská diecéze v září 2009. Papeže tehdy na tribuně vítala i milostná tuřanská Madona.

Jeden z místních rodáků zase vzpomíná, co mu kdysi svěřila maminka. Protože nechtěla ovlivnit jeho rozhodnutí pro Boha, řekla mu to až těsně před synovým kněžským svěcením.

Rodiče byli chudí, tísnili se spolu se dvěma dětmi v jediné malé místnosti v bytě dědečka a babičky. Rádi by si na zahradě postavili vlastní domek, ale Tuřany měly kvůli letišti stavební uzávěru a na budování jinde, kde pozemek neměli, nebylo dost peněz. V této situaci počala maminka další dítě. S pláčem odcházela od lékaře a přemýšlela, jak zprávu oznámí doma. Potkala pana faráře, byl to pozdější kanovník Viktor Jordán, a vysvětlila mu důvod svých obav. „Proste Matku Boží o pomoc, ona ještě nikoho neodmítla," těšil ji kněz a dodal: „Pán Bůh je dobrý a nic nedělá náhodou. Jistě má s vaším novým dítětem svoje záměry. Důvěřujte mu!" Nebyla to planá slova. Rodině se brzy podařilo zákaz stavění obejít a vedle starších dětí mohla do nového domu přibýt ještě třetí dívka. A mezitím narozený chlapec, o němž tak prorocky hovořil P. Jordán, se stal knězem, který téměř sedm desetiletí poté dokázal obohatit rodné Brno o další kostel – na sídlišti Lesná. Jmenuje se Pavel Hověz.

„Nebojte se prosit Pannu Marii Tuřanskou třeba i ve věcech zdánlivě malicherných, ona opravdu pomáhá," radí P. Luboš Pavlů. „Před časem mi jeden z farníků svěřil svůj příběh. Byl silný kuřák a této závislosti se nedokázal zbavit, i když tím jeho zdraví stále víc trpělo. Nakonec jej napadlo požádat o pomoc Matku Boží. Účinek pocítil okamžitě a nikotinovou abstinenci prožívá snadno už řadu let. Byla to v Mariiných očích malichernost? Nemyslím si to. Kdo ví, jestli mu tím nezachránila život," uvažuje tuřanský kněz. ■

VÁNOCE

Děťátko z věčnosti, chci nyní zpívat tvé matce!

Kéž je má píseň krásná jak jitřní sníh!

Raduj se, Panno Maria, dcero mé země, sestro mé duše,
raduj se, radosti mé radosti!

Jsem putování nocemi, ty však jsi dům pod hvězdami!
Jsem žíznivá miska, ty však jsi širé moře Páně!

Raduj se, Panno Maria: blahoslavím ty, kdo tě blahoslaví!
Ať už nikdo z lidí nikdy neklesá na myslí!

Jsem jediná láska, chci neustále ke všem promlouvat:
Pán povýšil jednu z vás!

Raduj se, Panno Maria, peruti mé země, koruno mé duše,
raduj se, radosti mé radosti: Blahoslavím ty, kdo tě blahoslaví!

Gertruda von Le Fort

Celá krásná, Pocta evropské poezie Matce Boží, MCM, Olomouc 2004

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvřněná ať Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

ČASOPIS NEPOŠKVRNENEJ V MILIÓNOVOM NÁKLADĚ

100 rokov časopisu Rycerz Niepokalanej

text: **Dariusz Żuk-Olszewski**

V predchádzajúcom čísle Immaculaty sme si priblížili históriu úspešného projektu tlačového apoštolátu sv. Maximiliána v Krajine vychádzajúceho slnka. Počas jeho misionárskeho pobytu v Japonsku, z ktorého sa už neplánoval vrátiť, sa však rozmáhala dielo Rycerza Niepokalanej predovšetkým doma. A potvrdzovalo tak, že to nebolo jeho dielo, ale dielo Nepoškvrnenej. Dielo, ktoré sa dotklo takmer každej poľskej rodiny.

ROZMACH, KTORÉHO SA PREDSTAVENÍ ZĽAKLI

V júni 1936, po viac ako šiestich rokoch neprítomnosti, sa sv. Maximilián vrátil do Európy. Ním založený kláštor Niepokalanów zaznamenal prudký rast predovšetkým počas posledných troch rokov jeho pobytu v Japonsku. V lete 1936 našiel Niepokalanów ako skutočné rehoľné mestečko s 15 budovami plnými ľudí a strojov. Víтали ho mnohí bratia, ktorých osobne nepoznal a ktorí prišli do Niepokalanowa až počas jeho pôsobenia v Ázii.

12. júla 1936 sa o. Maximilián vybral do Krakova na provinciálnu rehoľnú kapitolu. Jeho spolu-bratia už hľadeli na prudký rozvoj Niepokalanowa a tlačového apoštolátu vyvíjaného rehoľou z iniciatívy sv. Maximiliána s obdivom, no zároveň s obavami, kam sa tento nekontrolovateľný, priam výbušný rozmach bude uberať. Hoci varšavský kustód poľskej provincie minoritov vo svojej pomerne podrobnej správe informoval, že v tomto najväčšom kláštore rehole panuje „duch naozaj serafínsky, kvitne v ňom horlivá úcta k Nepoškvrnenej, veľká horlivosť, najvyššia chudoba a jednoduchosť“,

zároveň však zdôraznil, že „je potrebné dbať o to, aby tam bývajúcí bratia mali lepšiu duchovnú a materiálnu starostlivosť, a tak boli lepšie pripravovaní na vydavateľskú prácu“. Účastníci kapituly si uvedomovali, že jediným garantom toho, že vývoj sa nevymkne spod kontroly a bude sa uberať naozaj tým smerom, ktorý chce Boh, môže byť iba iniciátor tohto diela – otec Maximilián. Preto pri voľbe gvardiánov jednotlivých kláštorov provincie bol o. Maximilián absolútnou väčšinou hlasov voličov zvolený za opätovného gvardiána Niepokalanowa.

TISÍČŠESŤSTO TON PAPIERA

Necelé tri roky, ktoré po návrate z Japonska delili Maximiliána od vypuknutia druhej svetovej vojny, boli poznačené nevidaným rozmachom masmediálneho apoštolátu Niepokalanowa. Už počas pobytu v Ázii sa podarilo uskutočniť jeho sen – vydávať v Niepokalanowe katolícky denník, ktorý bol naozaj lacným, masovo rozšíreným informačným listom vydávaným v katolíckom duchu a v duchu MI. Pod názvom Mały Dziennik vychádzal od roku 1935 do roku 1939. Jeho

šéfredaktorom bol o. Marian Wójcik a pravidelne do novín prispieval i sv. Maximilián. Jeho meno bolo ako určitá „značka kvality“ uvedené v záhlaví novín v informačnom texte: „Vydávané Rytierstvom Nepoškvrnenej pod vedením o. Maximiliána M. Kolbeho.“ Denník dosahoval priemerný denný náklad v bežných pracovných dňoch 137 000 výtlačkov a 225 000 výtlačkov pri vydaniach na nedele a sviatky.

Najviac však Maximiliánovi záležalo na rozvoji ním založeného a redigovaného časopisu Rycerz Niepokalanej. V roku 1938 bol mesačný náklad tohto časopisu neuveriteľných milión výtlačkov, čo z neho spravilo jeden z najmasovejších katolíckych časopisov sveta vôbec. Okrem Rycerza Niepokalanej v tomto období v Niepokalanowe vychádzali aj iné mediálne tituly v duchu idey Rytierstva Nepoškvrnenej. Okrem najvýznamnejšieho – Rycerza Niepokalanej a denníka Mały Dziennik to boli časopisy Rycerzyk Niepokalanej (časopis pre deti), Informator Rycerstwa Niepokalanej (časopis venovaný formácii miestnych skupín MI), Miles Immaculatae (medzinárodný časopis vydávaný

v latinčine, ktorý bol primárne určený pre duchovných, pričom Maximilián často podotýkal, že nie iba katolíckych), Biuletyn Misyjny, Echo Niepokalanowa a taktiež raz ročne vydávaný almanach Kalendarz Rycerza Niepokalanej a množstvo rozličných knižných titulov.

Za necelých 10 rokov sa niekoľko barakov rozrástlo na kláštorný komplex rozprestierajúci sa na 25 hektároch, ktorý bol s neďalekou železničnou stanicou Szymanów spojený úzkokoľajkou. Tá do tlačiarne niepokalanovského kláštora dopravovala papier a iný tlačiarenský materiál, pričom ročná spotreba papiera v kláštornej tlačiarňi dosahovala približne 1600

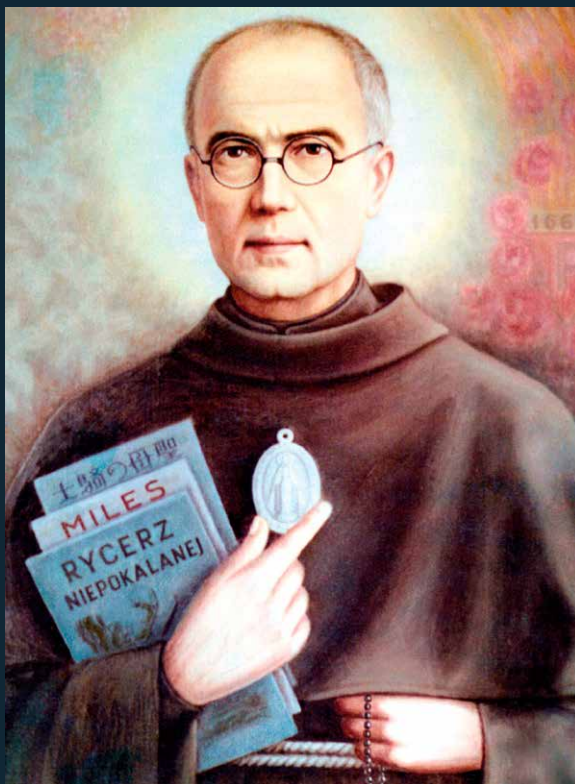
ton. Niepokalanów mal v tom období taktiež veľkokapacitnú kníhviazačskú dielňu, sklady, expedíciu, elektrárňu, požiarnu zbrojnicu, kláštornú nemocnicu, školy pre kandidátov na reholný život: noviciát, juniorát a malý misijný seminár.

Tesne pred vypuknutím druhej svetovej vojny mal Niepokalanów 762 obyvateľov.

MISIA NEPOŠKVRNENEJ V ROZHLASOVOM ÉTERI

Sv. Maximilián bol veľkým priaznivcom najmodernejších výtvarných techník, ktoré chcel čo najväčšie využiť vo svojom apoštoláte. Ako prirodzené doplnenie vydavateľských aktivít

v diele Nepoškvrnenej videl rozhlasové vysielanie. Dlho uvažoval o rozhlasovej stanici pre apoštolát Nepoškvrnenej, ba

pomoci dušiam k ich spásu a posväteniu prostredníctvom Nepoškvrnenej. Okrem bezprostredného pôsobenia a tlače sa dnes stal silným prostriedkom rozhlas a Rytierstvo Nepoškvrnenej na to nemôže nepamätať. Preto Niepokalanów ako Centrum (Rytierstva Nepoškvrnenej) začne od sviatku Nepoškvrnenej 8. decembra vysielateľ prvé skúšobné relácie z novozaloženého vysielateľa v Niepokalanowe. (...) Pretože výkon dočasnej stanice je veľmi malý, prosíme o láskavé informovanie, kde, na akom prijímači a ako bola počutelná. (...)“

Žiaľ, sľubne sa črtajúci projekt rozhlasovej stanice skončil veľmi rýchlo. Rádio Niepokalanów vysielalo za

dokonce zaujímal sa aj o využitie televízie, ktorá bola v tom období iba v experimentálnom štádiu vývoja. Rozhlas spomínal vo svojich listoch z Japonska a usiloval sa o jeho spustenie aj počas svojho krátko pobytku v Poľsku v roku 1933. Problémy s koncesiou však odložili vysielanie Rádia Niepokalanów až na rok 1938. Rozhlasová stanica po prvý raz vysielala svoj hodinový program na sviatok Nepoškvrnenej Panny Márie 8. decembra 1938. Na stránkach vydania novín Mały Dziennik, ktoré bolo pripravené k tomuto sviatku, jemu vlastným štýlom o masmediálnej novinke v apoštoláte Niepokalanowa Maximilián písal: „Rytierstvo Nepoškvrnenej používa všetky slušné prostriedky pri

života sv. Maximiliána iba dva dni. Po prvý raz na spomínaný sviatok Nepoškvrnenej Počatia 8. decembra 1938, druhý vysielací deň pripadol na najbližšiu nedeľu po tomto sviatku. Pre chýbajúce písomné povolenie k vysielaniu (prvé dva vysielacie dni fungovala nová rozhlasová stanica na základe ústneho povolenia príslušných úradov) prinútili sv. Maximiliána prerušiť jeho začínajúci rozhlasový apoštolát a blížiac sa vojna ho ukončila úplne. Podobne ako jeho tlačový apoštolát. Odteraz vykročil na krížovú cestu, keď to, čo hlásal vo svojich článkoch a reláciách, potvrdil obetou života v koncentračnom tábore. Jeho mediálne dielo však po jeho smrti ožilo. A dodnes slúži Nepoškvrnenej pri získavaní duší. ■

BŮH DÁVÁ SÍLU A STATEČNOST SVĚMU LIDU

Judita – statečnost oděná do ženského půvabu

text: P. Jaroslav Brož

Statečnost umožňuje dosáhnout nesnadného cíle. V dějinách spásy Bůh projevuje svou sílu v těch, kdo jsou lidsky slabí. Na příkladu odvážné Judity nám Bible ukazuje hlavní známky Bohem darované statečnosti.

Mezi starozákonními knihami širšího katolického kánonu najdeme pozoruhodné vyprávění o ženě jménem Judit. Její příběh, sepsaný v 2. století před Kristem v době makabejského povstání, učí o Boží síle v boji proti silným nepřátelům izraelského lidu. Životní osudy Judity jsou zpětně promítnuty do dávnější doby za vlády babylonského krále Nabuchodonozora. Tím se má dostat příběhu větší autority a vážnosti.

Vyprávění o Juditě se vyznačuje mnoha symbolickými prvky. Samo jméno hlavní hrdinky – Judit = „židovka“ – naznačuje, že tu nejde o výjimečnou postavu izraelského lidu, ale o celý národ, jehož nejlepší vlastnosti protagonistka ztělesňuje. Také její město Betúlie má symbolické rysy. Toto jméno obsahuje hebrejský kořen slova „betuláh“ s významem „panna“. Biblický příběh nám Juditu představuje v okamžiku, kdy je přes tři roky vdovou. V tomto stavu se oddává pústu a kajícimu nářku a odpovědně pečuje o všechno, co zdědila po svém manželovi.

JUDITA JAKO PŘÍKLAD CTNOSTÍ

„Byla krásného vzezření, velmi půvabná na pohled“ (Jdt 8,7).

Její vnější ušlechtilost byla výrazem jejího vnitřního ctnostného života, jak to vyplývá z chvály, kterou o ní vypovídá král Uzijáš: „Tvá moudrost není zjevná teprve ode dneška, nýbrž od začátku tvého života všechen lid rozpoznal tvůj důvtip a ryzost úmyslů tvého srdce. ... Ty jsi zbožná žena“ (Jdt 8,29.31). Podle Písma svatého patří k ctnostnému životu celistvost člověka, kdy krása vnějšího vzhledu odpovídá ušlechtilost ducha a srdce. Sledujme Juditin portrét postupně, až dojdeme ke ctnosti, která na ní vyniká nejvíc – ke statečnosti. Žádná ctnost totiž neexistuje v člověku izolovaně ani se neobjeví najednou. Vyrůstá pilným cvičením a trpělivým očisťováním srdce.

ŽENA, KTERÁ DŮVĚŘUJE

Po desetiletích babylonského vyhnanství bylo Židům dovoleno vrátit se do vlasti, ale v ní nebyli úplně svobodní. Žili v poddanosti perským vládcům. Židovští představení města Betúlie vážně pokulhávají mezi snahou bezvýhradně poslouchat Boha a strachem z cizích utiskovatelů a nebezpečí vyhlazení.

Judita nezná kompromisy. Starším města vytkne: „Není

správné, ... že jste prohlásili, že vydáte město našim nepřátelům. ... Kdo jste vy, že jste dnešního dne pokoušeli Boha a že se stavíte na místo Boží uprostřed lidských synů?“ (Jdt 8,11-12). Statečná žena ve své moudrosti poznává, že Bohu je třeba věřit bezpodmínečně. Proto připomíná: „Nebude-li (Bůh) nám ochoten pomoci v těch pěti dnech, má moc zachránit nás, kdy on bude chtít, nebo nás zahubit před tváří našich nepřátel“ (Jdt 8,15). Když Judita vložila všechnu svoji důvěru v Boha, bere záležitost do svých rukou. Její statečnost se tu projevila mimo jiné tím, že ona sama – slabá, společensky bezbranná vdova – směle s intelektuální pronikavostí poučuje představené města bez strachu, že bude odmítnuta či zavržena.

AKTIVNÍ ŽENA

Judita naléhavě prosí Hospodina a potom vyjde z městských hradeb a záměrně se nechá nepřáteli zajmout. Svým půvabem si získá jejich přízeň a nepřátelského vojevůdce přesvědčí, že mu může pomoci ke zdárnému vítězství. Pak nastane okamžik, kdy s ním může být sama – a přitom si stále uchovává svou čistotu

a víru. Učiní něco, co nám bere dech: vojevůdci Holofernovi, když spí na svém lůžku, dvěma ranami mečem setne hlavu. To vše uprostřed nepřátelského tábora. Ona se nebojí, protože v srdci nosí bázeň před Hospodinem. Potom se Judita vrátí do města a energicky vytáhne Holofernovu hlavu z vaku se slovy: „Hospodin ho usmrtil rukou ženy“ (Jdt 13,15).

ŽENA S CTNOSTÍ STATEČNOSTI

Juditin příběh je skvělým poučením o tom, v čem spočívá ctnost statečnosti. Ta patří mezi kardinální, tj. základní ctnosti, které si má osvojovat podle učení filozofů každý člověk, věřící i nevěřící. Ale pokud člověk slouží Bohu, nabývají tyto lidské ctnosti zvláštního významu a rozměru. Tak je tomu i se statečností. V Boží službě je statečný člověk posílen darem Ducha Svatého – darem síly.

Statečnost je definována jako vůle k vytrvalému úsilí o nesebné dobro, i kdyby člověk měl při tom být vystaven nebezpečí života. Takovým dobrem je především věčná spása a obecné dobro společnosti. V Juditině případě se jednalo o bytí či nebytí jejího národa, Božího vyvoleného lidu. Na jeho záchranu je třeba vynaložit mnoho.

Podle klasické nauky o ctnostech ke statečnosti patří velkodušnost, již člověk neutone v malicherných drobnostech, ale dokáže usilovat o velké věci. Judita se mohla věnovat svému domu, péči o majetek, a tak držet svůj život pod jistou kontrolou. Ale ona viděla dál. Záchranu jejího města jí byla cílem hodným jejího širokého srdce.

Aby statečnost nebyla jen vnitřním sněním o velkých cílech, ale uplatňovala se reálně v životě, potřebuje být nesená velkorysostí. Díky této dílčí ctnosti se Judita nenechala odradit nelehkými kroky, které ji měly dovést k velkému cíli, a také náklady, které ji to stálo. Na svůj úkol se vybaví jako na svatbu: koupel, vzácné masti, přepychové oblečení, množství šperků, vybrané pokrmy, víno a olej (srov. Jdt 10,3-5).

Dále na své cestě za cílem projevila mnoho trpělivosti a vytrvalosti. Nejprve se za zdar svého podniku dlouho modlila a postila (srov. Jdt 9). Potom se vydala do nepřátelského prostředí a v něm musela setrvat bez lidské opory – kromě jediné komorné – celých pět dnů.

Svou vytrvalost a pevnost projevila také tím, že se nedotkla jídla z pohanského stolu, ale živila se jen tím, co si sama přinesla.

Ctnostmi Bůh obdařuje každého. Ale aby vyniklo, že v nich působí on sám, rád ukazuje statečnost a sílu v těch, kdo jsou považováni za lidsky slabé. Proto si vyvolil ženu Juditu, aby pokořil hrubou sílu velitele pohanského vojska. V tom duchu se Judita předem modlila k Bohu: „Tvá síla není v množství a tvá vláda nespočívá v silných lidech, ale jsi Bůh poníženných, pomocník nejmenších, zastávce slabých, ochránce zavrhzených, spasitel zoufajících“ (Jdt 9,11). ■

ZAKONČENÍ SERIÁLU

NÁMĚSTKOVÉ KRISTOVI (41)

Pontifikát, který zlomil moc totality.

text: **Radomír Malý**

16. říjen r. 1978, kdy kardinál Karol Wojtyła byl zvolen papežem, bezpochyby vstoupil jako významné datum do světových dějin. Z úcty ke svému předchůdci, jakož i k oběma papežům II. vatikánského koncilu, si dal jméno Jan Pavel II. Komunističtí vládcové u nás i v Sovětském svazu byli plní obav. Jejich média neskrývala svoji nechuť, volba papežem hodnostáře z východního bloku nemilého komunistickému režimu byla chápána jako provokace.

POKRAČOVÁNÍ V LINII II. Vatikánského koncilu

Jan Pavel II. hned při své inaugurační mši sv. 22. října r. 1978 se přihlásil k dokumentům II. vatikánského koncilu a za hlavní úkol si vytyčil dokončení realizace jeho záměrů. V kázání mimo jiné pronesl památnou větu: „Otevřete Kristu dokořán dveře!“

Jan Pavel II. chápal II. vatikánský koncil ve smyslu christocentrismu, Ježíš Kristus se měl stát ve větší míře než dosud středem všech projektů a aktivit Církve. To je vůdčím motivem i jeho první encykliky „Redemptor Hominis“ (Vykupitel člověka) z r. 1979 (dále jen RH). Poukazuje v ní na nedozírnou zásluhu Kristovy vykupitelské oběti a na

neustále trvajícím lásku Spasitele ke světu i ke každému člověku.

Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk současně, je jedinou záchranou lidstva, v něm spočívá jediné možné řešení všech problémů světa. Proto nutno přijmout jej ve víře a oddanosti. Jan Pavel nehodlal proto tolerovat jakékoliv rozměňování nauky o něm a silou autority vystoupil proti teologům, kteří tak činili. Hans Küng v Německu, popírající Kristovo božství, byl zbaven kanonické mise oprávnující k výuce na katolických učilištích.

Velký akcent kladl tento papež i na úctu k Panně Marii. Za heslo svého pontifikátu si zvolil citaci ze spisu sv. Ludvíka Grigniona, jehož si oblíbil: „Totus tuus“, tj. celý tvůj, tedy Mariin.

ZMĚNA VÝCHODNÍ POLITIKY Vatikánu

Jan Pavel poznal z vlastní zkušenosti v rodném Polsku podlé jednání komunistů ve snaze zlikvidovat křesťanství. Nevěřil proto jejich slibům a ujišťování o dobré vůli. Neodmítal jednání, ale nabádal, že s komunisty je třeba jednat jasně a neústupně, když jde o svobodu Církve a svobodu člověka.

Proto papež otevřeně podpořil r. 1979 signatáře Charty 77 v Československu, kteří byli zatčeni a odsouzeni. O svobodě a lidských právech mluvil i při své první návštěvě Polska v červnu téhož roku. Jeho kázání v Čenstochové, Krakově a dalších městech posílila odvalu Poláků postavit se proti totalitě, což vedlo o rok později k mohutné stávce

polských dělníků v Gdaňsku, k pádu vlády a k založení odborové organizace Solidarność. Jan Pavel nikdy nemlčel, když šlo o potlačování práv člověka v kterékoliv zemi. V 80. letech vystoupil též proti latinskoamerické tzv. teologii osvobození, která spojovala křesťanskou nauku s násilnou revolucí a komunistickým třídním bojem.

Zásadové vystupování papeže Jana Pavla bylo podnětem i českým a slovenským katolíkům k vytyčení požadavků náboženské svobody, jak ukázal 7. července r. 1985 jejich hlasitý protest na velehradské pouti proti pokusu režimu zmanipulovat ji na nenáboženskou tzv. „mírovou slavnost“. Vystupování Jana Pavla II. se stalo též inspirací k Manifestu českých a slovenských katolíků za náboženskou svobodu, koncipovaného Augustinem Navrátillem, který podepsalo cca 600 tisíc lidí.

ATENTÁT

13. května r. 1981 turecký terorista Mehmed Alí Agca na náměstí sv. Petra v Římě Svatého otce postřelil a vážně zranil. Jeho život visel na vlásku, své uzdravení připisoval Jan Pavel Panně Marii, neboť k útoku došlo v den zjevení Matky Boží ve Fatimě. O rok později právě 13. května Fatimu navštívil a při další návštěvě tohoto poutního místa r. 1989 vložil střelu vyjmutou z těla po atentátu do koruny sochy Panny Marie Fatimské.

25. března r. 1984 zasvětil spolu s biskupy shromážděnými na Svatopetrském náměstí svět i Rusko Neposkvrněnému Srdci Matky Boží, jak ona si to ve svém fatimském zjevení žádala. Rusko z politických důvodů

výslovně nejmenoval, mluvil pouze o „národě, který Matka Boží obzvlášť miluje“. Krátce nato nastoupil v Rusku Gorbačov a započalo uvolňování a rozklad komunismu v celém východním bloku.

NEJVÝZNAMNĚJŠÍ DOKUMENTY

Jan Pavel II. vydal velké množství encyklik a dalších cenných dokumentů řádného magisteria. Po zmíněné encyklice RH následovala r. 1980 „Dives in Misericordia“ (Bohatý milosrdenstvím) o Božím milosrdenství, r. 1981 „Laborem Exercens“ (Ten, kdo si vydělává práci) o hodnotě lidské práce. K výročí úmrtí sv. Metoděje vydal r. 1985 encykliku „Slavorum Apostoli“ (Apoštolé Slovanů), mariánské úctě věnoval r. 1987 encykliku „Redemptoris Mater“ (Matka Vykupitele), kde zdůrazňuje, že Panna Maria je také naší Matkou, Matkou celé Církve a všeho lidstva.

Po rozkladu komunismu v Evropě publikoval r. 1991 sociální encykliku „Centesimus Annus“ (Sto let), kde v duchu sociálních encyklik svých předchůdců Lva XIII. a Pia XI. hájí právo na soukromý majetek proti socialistickým a komunistickým tezím o potřebě „znárodnění“. Zároveň ale varuje před opačným extrémem, před pokusy instalovat tvrdý liberální kapitalismus necitelný k sociálním potřebám dělnictva a dalších pracujících vrstev.

Velkou pozornost věnoval Jan Pavel ochraně rodiny a nenarozeného života. Mnohokrát ostře vystoupil při různých příležitostech proti umělým potratům a jejich legalizaci, nejradiálněji

v encyklice „Evangelium Vitae“ (Evangelium života) r. 1995, kde vyzývá až k občanské neposlušnosti, když se jedná o obranu života těch nejbezbrannějších a nejzranitelnějších lidských bytostí. Stejně nekompromisně se stavěl tento papež i proti snahám zdeformovat rodinu maximální liberalizací rozdů a zrovnoprávněním mimomanželských svazků s řádným manželstvím. Toto kategoricky odmítl už r. 1981 v adhortaci „Familiaris Consortio“ (Rodinné společenství).

Jan Pavel II. byl teologickým zastáncem jediné pravdy, která existuje pouze v Katolické církvi, což ukázal encyklikami „Veritatis Splendor“ (Zář pravdy) r. 1993 a „Fides et Ratio“ (Víra a rozum) r. 1998, jakož i dokumentem Kongregace pro nauku víry „Dominus Jesus“ (Pán Ježíš) r. 2000. Tradiční katolickou nauku o pravdivé, reálné a podstatné přítomnosti Pána v Eucharistii hájil v encyklice „Ecclesia de Eucharistia“ (Církev o Eucharistii) r. 2003.

ZÁVĚR ŽIVOTA

Poslední roky svého pontifikátu byl Jan Pavel II. vážně nemocen. Zemřel svatě a s oddaností do rukou Božích a Panny Marie 2. dubna r. 2005. Byl ihned po své smrti uctíván katolickým lidem jako světec. Kanonizoval jej papež František 27. dubna r. 2014. ■

Použitá literatura:

HERTLING, Ludwig. *Die Kirchengeschichte*. Innsbruck: 1983.
JOHNSON, Paul. *Papieżstwo*. Warszawa: Instytut Wydawniczy Pax, 1998.
WEIGL, George. *Svědék naděje*. Praha: Práh, 2000.

ODVAHA ÚPLNĚ ZMĚNIT SMĚR

PRO DĚTI

Jak se z Šavla pronásledujícího křesťany stal Pavel horlivě šířící křesťanskou víru.

text: **Bonaventura Týnovská OSF**

Milé děti, znáte někoho, kdo se jmenuje Pavel? Dost možná ano, jde o celkem časté jméno. Ale kdo to byl svatý Pavel a jak se jmenovat původně? A proč ho pokládáme za statečného? Zaposlouchejme se do jeho životního příběhu.

„Jmenuji se Pavel a pocházím z Tarsu – to město se nachází na jihu dnešního Turecka. Vlastně jsem se ani původně nejmenoval Pavel, ale Šavel. Narodil jsem se do silně věřící rodiny a žil jsem jako příkladný člen židovské obce. Dokonce jsem byl tak nadšený pro víru, že jsem se rozhodl pronásledovat všechny, kteří se od ní odklonili. V mých očích mezi takové odpadlíky patřili takzvaní „křesťané“ – stoupci Ježíše Krista. Jak velmi jsem se v tom mýlil! Ale vezměme to pěkně popořádku.

Jednou jsem si to namířil na svém koni do města jménem Damašek, abych tam pochytil všechny křesťany. Když vtom mě celého prudce ozářilo jakési světlo. Bylo tak oslnivé! Můj kůň se leknutím splašil a já jsem z něj spadl. Potom jsem uslyšel, jak na mě kdosi mluví: „Šavle, Šavle, proč mě

pronásleduješ?“ Rozhlížel jsem se okolo sebe, ale marně – vůbec nic jsem neviděl. Hlas pokračoval: „To jsem já, Ježíš Kristus, kterého pronásleduješ. Jdi do města a najdi muže jménem Ananiáš.“

Byl jsem z toho celý pať. Moji společníci mi pomohli dostat se do Damašku. Sám bych tam asi vůbec netrefil, protože jsem úplně oslepl. Bylo to nepříjemné, a taky dost nezvyklé – jako byste měli pořád zavázané oči. A jak jsem si nemohl cestou vůbec nic prohlížet, měl jsem o to více času přemýšlet. Tento Ježíš má takovou moc, že přišel ke mně, že mě našel a dal mi poslání...! A já ho pronásleduji... Jak to tedy je, co je pravda?

Ve městě jsem se setkal s Ananiášem, který patřil mezi křesťany. Protože o mně slyšel, že na křesťany útočím, dost se mě bál

a setkat se se mnou nechtěl. Ale vysvětlil jsem mu, co se mi stalo při cestě... a on mi zase řekl, že se mu zjevil Ježíš, a že ho vybídl, aby mi navrátil zrak... Což také okamžitě udělal. Mé oči se otevřely – ale nejen ty tělesné, i vnitřně jako bych lépe viděl! Pochopil jsem, že Ježíš je i mým Pánem a králem. Nechal jsem se pokrýt. A od té chvíle jsem úplně změnil životní směr – dříve jsem křesťany chtěl zahubit, a teď jsem se stal jedním z nich!

Hned jsem se vydal do světa, abych pomáhal křesťanství rozšiřovat. Mohl bych vám vyprávět hodně příhod, které jsem zažil při svých misijních cestách. Několikrát jsem ztroskotal na moři, utíkal jsem v koši, který museli spustit z okna, přežil jsem vlastní ukamenování, byl jsem zatýkán a vězněn... a v mezíchasech jsem posílal povzbudivé dopisy ostatním křesťanům. Možná vás napadne, že jsem musel být na všechna ta dobrodružství dost odvážný. Sám, jen ze své síly, bych ale takové věci vůbec nezvládl! Ježíš je silou v mojí slabosti. To on mě ve všem posíloval.“

Milé děti, setkání s Ježíšem Pavlovi způsobilo, že se nebál úplně převrátit své životní plány. A dokonce miloval Ježíše natolik, že nakonec za víru v něj zaplatil svým životem. Kež jsme i my takto odvážní. ■

NESPRAVEDLIVÁ KLÁRKA

Proč si s holčičkou nikdo nechtěl hrát.

text: Jana Lokajová

Byla jednou jedna maminka a ta se moc trápila se svou dcerou Klárkou. „Víš, má takovou nemoc,“ svěřovala se kamarádce, když bylo dceruše pět. „Je hodně citlivá. Jednou za čas dostane takový záchvat, že se křičí, válí se po zemi a není s ní žádná řeč. Nedá se s tím nic dělat, dokud nedostane, co chce,“ smutně klopila oči.

Děti Klárku nemohly snést, protože ostatním rozkazovala, a když nebylo po jejím, hned se urazila a žalovala doma. Maminka nelenila a její bolístky záplatovala čokoládkou nebo drobným dárečkem. Dcerce dopisovala písanku, vybarvovala obrázky do vyučování a umetala cestičku, kde to jen šlo.

Jenže do třídy chodila i malá Liduška a ta dobře věděla, jak se Klárka ke spolužákům chová. Věděla, že ostatním bere hračky a že žaluje paní učitelce. Někdy si i vymýšlí, jen aby očernila děti, které jí v něčem nevyhověly. I tatínek Klárky se trápil, ale byl bezradný. Nechtěl ale své ženě odporovat. Nedokázal ani snést dceřiny slzy a vždy jí raději dal, co chtěla.

Klárka se ale trápila. Neskutečně jí zlobilo, že ostatní děti jsou veselé a ona ne. Stále jí něco chybělo, nikdo si s ní nechtěl hrát. Když se přiblížila k hloučku dětí, nevěnovaly jí žádnou pozornost. Klárka to nechápala. „To není fér,“ myslela si. Myslela

si, že má skvělé nápady, ale nikoho to nezajímalo.

Jednou si asistentka ve škole všimla, že Klárka s nabručeným výrazem sedí, zatímco ostatní děti si hrají. „Klárko, proč nejdeš za ostatními?“ „Není to fér. Spadl mi míček a oni mě hned vyloučili,“ stěžovala si holčička. „Taková jsou pravidla. Zkusíš to znova v dalším kole,“ povzbuzovala ji asistentka. „Jsou to hloupá pravidla. Není to fér. Bééé,“ rozvzlykala se Klárka a dupala. Asistentka na ni nevěřícně koukala. Když Klára viděla, že se nic neděje, přestala plakat. „Klárko, všechny děti hrají podle stejných pravidel a ty je myslím taky dobře chápeš. Jsou tu proto, abyste si mohli zahrát všichni. Ale jestli je nebudeš respektovat, může se stát, že takhle smutně prosedíš hodně přestávek. Není to škoda?“ Klárka věděla, že to škoda je. Viděla taky, že tady její slzičky neplatí a náhle měla pocit,

jakoby se něco v ní narovnal a zpevnilo. Byl to dobrý pocit, úplná jistota, že přes vzlykání cesta nevede. Doma to vždycky fungovalo, ale tady ne.

Klárku ještě čekalo hodně práce, než našla hranice svého jednání a než se naučila vycházet s druhými lidmi. Ale jak postupně rostla, zlepšovala se v tom. Čekala ji ještě spousta lekcí, než pochopila, co opravdu je a co není spravedlivé. Už to víte taky? Znamená to umět hrát poctivě, podle pravidel. Někdy získat a jindy ztratit. Někdy vyhrát a jindy odejít s prázdnou. Kdo jedná spravedlivě, dává každému to, co mu patří, nikoho nešidí, ale ani neupřednostňuje. ■

PODĚKOVÁNÍ A PROSBY

Milí čtenáři, v našich životech je toho tolik, zač můžeme Pánu Bohu děkovat. Budeme rádi, když i Vaše poděkování budeme moci zveřejnit na tomto místě. Napište nám.

☘ Děkuji Panně Marii za ochranu, za přátele, za úrodu, za to, že máme ve farnosti kněze, za modlitby matek i za ochranu patronů!

rytíř Zdenka a Ivo

☘ Prosím za modlitbu za mého zemřelého manžela Pavla a syna Pavla, kteří odešli v minulém roce.

rytířka Marie

☘ Velmi dlouho jsem se modlila za dobrého manžela pro svou vnučku. Modlila jsem různé, Pompejskou nově, korunku k Božímu milosrdenství. Prosila jsem o přimluvu sv. Josefa a sv. Faustinu Kowalskou a mnoho jiných světců. Vnučka je v současné době zasnoubená s věřícím klukem, který má smysl pro rodinu. Jsem velmi šťastná. Moc děkuji Matce Boží, Pánu Ježíši a všem svatým přimlucům a nadále prosím o Boží ochranu pro vnučku.

vděčná babička

☘ Můj syn se mnoho měsíců léčil na zánět nervů tváře. Musel pít prostřednictvím brčka a oko se mu nezavíralo. Byl u mnoha lékařů a vynaložil na

léčení mnoho peněz. Já jsem byla z toho nešťastná a vše jsem předkládala Bohu v přimluvné modlitbě za syna. Dozvěděla jsem se o událostech z Lurd a o tamější zázračné vodě. Jakmile se mi podařilo ji sehnat, hned jsem ji poslala synovi s tím, ať si potře tvář a oko. A dobrotivý Bůh syna uzdravil. Nemoc pominula. Syn mi radostně volal: „Mami! Bohu díky! Oko se mi už zase zavírá a tvář je zase v pořádku!“ Chci z celého srdce poděkovat Pánu Bohu a Nejsvětější Panně Marii za obdrženou milost a za zdraví pro syna. Děkuji Ti, Panno Maria. Jsi naše dobrotivá Matka. Svěřuji Ti celou naši rodinu do ochrany.

šťastná Josefa

☘ Naše Neposkrvněná Matko. Velmi se Ti omlouvám, že jsem tak dlouho nepoděkovala za obdrženou milost. Byl rok 1986, když jsem podruhé otěhotněla. Starší dcera měla už 11 let. V té době v Černobyli vybuchla jaderná elektrárna, ale já jsem ještě nevěděla, že jsem těhotná. Domů k nám přišla zdravotnice a dala mé dceři jódový přípravek. Teprve po nějaké době jsem zjistila, že jsem těhotná, a to zrovna v době, kdy

bylo ovzduší zamořené radioaktivitou. V té době lidé dělali celkem velký nátlak, aby se děti „dávaly pryč“, protože se děti budou rodit s vadami. Šla jsem k lékaři na vyšetření a zjistilo se, že mám dva nezahoubné děložní myomy, které však nedovolují dítěti správně se rozvíjet. Nařídil mi ukončit těhotenství. Navštívila jsem jiného lékaře, který potvrdil diagnózu a navíc řekl, že těhotenství ohrožuje život dítě i můj, a pokud se narodí, bude nemocné a postižené. Mnoho jsem se modlila k Panně Marii za zdraví pro dítě a pro sebe. Prosila jsem Boha o sílu, abych uměla přijmout a milovat své nemocné dítě. Nenápadně jsem sledovala matky s postiženými dětmi a postupně jsem se smířila s tím, že i to mé bude takové... Dítě se však narodilo zdravé. Bylo to těsně před Štědrým dnem. Dcera je nyní už vdaná, dobře se učila a úspěšně dokončila vysokou školu. Dnes velmi děkuji za tuto velkou milost a také za slova, kterými mě povzbuzovala má babička „u Boha není nic nemožné“.

*vděčná Czeslawa, 70 let,
přeloženo z polského Rycerza
Niepokalanej 2022/12 (č. 799)*

ÚMYSLY MODLITEB M. I.

- LEDEN** Aby nás Ježíšův dar pokoje vedl k přátelskému soužití s ostatními lidmi a k budování civilizace lásky.
- ÚNOR** Abychom životem v prostotě a vděčnosti přijímali veškeré stvoření jako dar Otcovy lásky.

ZPRÁVY

● **Vatikán:** V aule Pavla VI. se shromáždilo cca 2 tisíce mladých zástupců italské Katolické akce. Papež František jim řekl mimo jiné: „Dnes, stejně jako včera, je pro nás farnost stále zásadní na naší cestě víry a růstu. Je nenahraditelná. Je to normální prostředí, kde jsme se učili naslouchat evangeliu, poznávat Pána Ježíše, nabízet nezištnou službu, modlit se ve společenství, sdílet projekty a iniciativy, cítit se součástí svatého Božího lidu... To vše jste zažili také prostřednictvím Katolické akce, sdružení, které je propojeno s farním společenstvím“, řekl papež František v úvodu audience, jíž předcházel několikahodinový program v aule Pavla VI. „V církvi jsme všichni bratři skrze křest; všichni jsme protagonisté a zodpovědní; máme různé dary a všechny pro dobro společenství; život je povolání, následování Ježíše; víra je dar, který je třeba dávat, svědčit o něm,“ dodal římský biskup. Poté vyzdvihl, že křesťan se má zajímat o společenskou realitu a sám k ní přispívat: „Naše heslo nezní: nezajímá mě to, ale ‚starám se!‘ Nemoc lhotejnosti je u mladých lidí nebezpečnější než rakovina. Lidská bída není osudem několika nešťastných lidí, ale téměř vždy důsledkem nespravedlnosti, kterou je třeba odstranit,“ zdůraznil František. „Náležíme k různým generacím,“ pokračoval papež, „ale máme společnou lásku k církvi a zaujetí pro farnost, která je církvi vprostřed domovů, vprostřed Božího lidu.“ Poté si položil otázku, jak zajistit, aby církve rostly v bratrství. „Církev neroste schůzováním... Na druhé straně

však individualismus a tendence k odtážitosti zamořují i křesťanská společenství: musíme na ně reagovat, což můžete udělat i vy, když začnete pracovat sami na sobě. Bratrství se nedá improvizovat a nevytváří se pouze emocemi, hesly, akcemi... je to dílo, které každý koná sám na sobě spolu s Pánem, s Duchem Svatým, který vytváří harmonii mezi různostmi. Duch Vzkříšeného Ježíše nás vyvádí z nás samých, otevírá nás setkání. Není to odcizení, je to vztah, ve kterém se poznáváme a společně rosteme.“

Papež připomněl, že je třeba odmítnout dáblské a rozdělující tlachání, aby se tak umocnilo bratrství, které „je založeno na Kristu, na jeho přítomnosti v nás a mezi námi. Díky němu se navzájem přijímáme, tolerujeme a odpouštíme si. Přináší nový život zevnitř, nikoli zvenčí. Ale pod jednou podmínkou: aby kvas byl kvasem, aby sůl byla solí a aby světlo bylo světlem. V opačném případě, když zesvětštíme, ztratíme Kristovu novost a už nebudeme mít co říci ani dát. Budte zodpovědní a věrohodní mladí věřící. Učte se od Panny Marie rozjímat o Ježíšově životě a uchovávat toto tajemství ve svých srdcích“, uzavřel Svatý otec.

*www.vaticannews.va,
29. 10. 2022*

● **Vatikán:** Svatý stolec zveřejnil společné prohlášení Mezinárodního olympijského výboru a tří vatikánských dikasterií, kteří se obraceli na představitelé mezinárodního společenství s naléhavou výzvou k míru v souvislosti s nedávným setkáním „Sport for All“, jež na konci září proběhlo ve Vatikánu. Apel podepsali předseda MOV,

Thomas Bach, kard. José Tolentino de Mendonça, prefekt dikasteria pro kulturu a vzdělávání, kardinál Kevin J. Farrell, prefekt dikasteria pro laiky, rodinu a život, a kard. Michael Czerny, prefekt dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji. Přinášíme jej v plném znění: „Náš svět opět čelí konfliktům, zmatkům a vážným výzvám. Válčné pohromy, klimatické změny a hospodářské potíže přinesly nevýslovnou bolest a utrpení milionům lidí po celém světě. V důsledku světové války, která se vede po částech, muselo více než 100 milionů lidí opustit své domovy, rodiny byly rozděleny a nespočet matek, otců, synů a dcer žije ve strachu, nemůže praktikovat svou víru, uskutečňovat své sny o lepším životě nebo dokonce jen sportovat.

Tato lidská tragédie přichází v době, kdy se svět stále vzpamatovává z globální pandemie, která nám připomněla, jak zranitelní mohou být všichni lidé. Ve světle této důležité zkušenosti pokory znovu potvrzujeme své odhodlání stavět na silném pocitu vzájemné solidarity, který vzešel z pandemic krize. Jsme přesvědčeni, že pouze s takovým duchem solidarity v srdci můžeme účinně čelit mnoha výzvám, které dnes ohrožují lidstvo a naši planetu. V tomto duchu solidarity vyzýváme světové vůdce, aby hledali spravedlivá a mírová řešení všech sporů a konfliktů. Vyzýváme je, aby podporovali dialog, porozumění a bratrství mezi národy a dbali na důstojnost každého muže, ženy a dítěte, zejména chudých, zranitelných, marginalizovaných a těch, kteří trpí násilím válek a ozbrojených konfliktů.

Bůh si přeje mír a jednotu naší lidské rodiny. Olympijské a paralympijské hry jsou velkým symbolem takové jednoty, neboť spojují jednotlivce a národy ve zdravé soutěži a povzbuzují náš svět, aby ve sportovním klání viděl skutečnou cestu k míru, založenou na osobní disciplíně a odhodlání k týmové práci v úsilí o dokonalost. Sjednocení tímto přesvědčením apelujeme na světové vůdce, aby tuto cestu následovali ve prospěch všech lidí a národů.“

www.vaticannews.va,
25.10.2022

● **Čína-Hongkong:** Kardinál Joseph Zen Ze-kiun, který byl v létě obžalován z podvrtné činnosti proti čínskému komunistickému režimu, zatčen a poté propuštěn na kauci, se zodpovídal před soudem spolu s dalšími pěti osobami u prvního stání. Prokuratura mu klade za vinu, že nezaregistroval humanitární fond na pomoc pronásledovaným křesťanům, což chápe jako politickou akci s nepřátelským záměrem vůči vládě. Hrozí mu trest ve výši 1 750 dolarů. Obhajoba však namítá, že založení humanitárního fondu nemělo nic společného s politikou a dle samotných čínských zákonů není třeba ho registrovat u úřadů.

www.pch24.pl, 1. 11. 2022

● **Polsko:** Sdružení katolických škol ve městě Plocku uspořádalo podnětnou protiakci vůči oslavám halloweenu, který má pohanský původ a je okultního charakteru. Zorganizovalo tzv. ples Všech svatých, který se setkal s úspěchem, účastnilo se cca 700 lidí.

www.pch24.pl, 1. 11. 2022

● **Francie:** Předseda tamní biskupské konference mons. Eric de Moulins-Beaufort v rozhovoru pro deník Le Parisien varoval před návrhem zákona o eutanázii a aktivní pomoci při umírání, jehož schválení parlamentem reálně hrozí. Řekl, že máme poslání „pomáhat si navzájem žít, a ne umírat“.

www.gosnciedzielny.pl,
1.11.2022

● **Francie:** Soud v Nantes rozhodl, že socha sv. Michaela Archanděla trůnící nad městem Les Sables musí být odstraněna. Nevzal přitom v úvahu argumenty, že se jedná o umělecky hodnotné dílo a významnou kulturní památku. Sv. Michael Archanděl nad městem prý „odporuje laickému principu Francouzské republiky“.

Glaube und Kirche 9/2022

● **Itálie:** V Brescii byl zahájen proces beatifikace jednoho chlapce Angiolina Bonetty, který zemřel ve 14 letech (žil 1948–1962). Byl mladý, nadaný a zbožný, ministroval v kostele a aktivně sportoval. Ve 13 letech mu musela být amputována noha kvůli závažné infekci. Obětoval své utrpení za obrácení ateistů, na nemocničním lůžku diskutoval s nevěřícími a někteří pod vlivem jeho slov se obrátili na katolickou víru. Vše svěřoval Panně Marii, již jako jednohý vykonal pouť do Lurd, kde předříkával růženec. Když zemřel, obraceli se věřící k němu o přímluvu, došlo k několika dosud církevně nepotvrzeným zázračným uzdravením a k obrácení několika lidí stojících mimo Církev.

Glaube und Kirche 9/2022

● **Evropská unie:** Německý poslanec Evropského parlamentu Joachim Kuhs, člen výboru pro svobodu svědomí a náboženství, ostře kritizoval neochotu tohoto orgánu zřídit zvláštní orgán, který by se zabýval pronásledováním křesťanů ve světě. Uvedl, že 360 milionů vyznavačů Kristových zakouší pro svoji víru pronásledování v komunistických a muslimských státech, křesťané v současnosti představují nejpronásledovanější skupinu lidské populace.

Glaube und Kirche 10/2022

● **Německo:** Svaz německých katolických žen požaduje po vládě zákaz poskytování sexuálních služeb za peníze a trestní sankce pro ty, kteří zákaz poruší. Její místopředsdkyně Sabine Slawiková uvedla, že Německo je v tomto směru nejhorší z evropských zemí a má nelichotivou přezdívku „nevěstinec Evropy“.

Glaube und Kirche 10/2022

● **Rakousko:** Z iniciativy katolického kněze Ignaze Steinwendera probíhá v celé zemi akce „Rakousko se modlí“. Inspirací P. Steinwenderovi byla známá modlitební kampaň P. Petra Pawlicka z r. 1955 za odchod sovětských vojsk ze země a nezávislost Rakouska. P. Steinwender vyzývá k modlitbám za ukončení potratů, za rodinu ohroženou zákonnými úpravami ve smyslu genderové ideologie, a za mír ve světě. Do akce se zapojily již tisíce lidí. Jedná se především o modlitbu sv. růžence a o prosbu ke sv. Michaelu Archandělovi.

Glaube und Kirche 10/2022

**Blahoslavený služebník, který poučování, obvinění i pokárání
tak trpělivě snáší od druhého, jako od sebe samého.**

sv. František z Assisi

Foto: minorite.cz

ŘÁD MINORITŮ PŘIJÍMÁ NOVÉ KANDIDÁTY

ČESKÁ PROVINCE:

o. Piotr Pawlik OFMConv
e-mail: provincial@minorite.cz
Minoritská 1,
602 00 Brno

SLOVENSKÁ KUSTÓDIA:

o. Tomáš M. Vlček OFMConv
e-mail: povolanie@minoriti.sk
Košícká 2,
054 01 Levoča

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvrněná ať Vám odplatí Vaši štědrost.

POSLECHNOUT AUDIO

PODPOŘIT

Milé čtenářky a milí čtenáři,
přejeme Vám vše nejlepší
do celého nového roku 2023.

Ať milostiplná Boží přítomnost
prostoupí každý jeho okamžik
a stane se setkáním s živým
Bohem, jež naplňuje radostí
a pokojem.

redakce časopisu Immaculata,
Národní centrum M. I.
a bratři minorité

Milí čtenáři, časopis Immaculata je hrazen pouze z dobrovolných příspěvků čtenářů. Svým darem se podílíte na šíření duchovních hodnot v našem národě. Děkujeme Vám za Vaši podporu. Neposkvřená at' Vám odplatí Vaši štědrost.

[POSLECHNOUT AUDIO](#)

[PODPOŘIT](#)